ВИЗВОЛЬНИЙ ШЛЯХ

Ч. 1-Д. РІЧНИЙ КРАКІВ, 1 СІЧНЯ 1919 ІР. П.

З М І С Т

1.....Христос Рождається
2.....Великі Річниці
3.....На полі сльози
4.....Повстанське Різдво
5.Др.Д.Донцов.....За який Провід?
6.А.Осипенко .....Вклад ОУН у справу творення і розбудову УПА
7.Д. О.....Українсько-польські відносини і польонофільство
8.П.К.....Імперіялізм Москви
9.....З листівки до Росіян
10.....Наші підсумки
11.Р.Ш.Боркут.....Наші шляхи
Різне:
12 Вертоградненко.....Вони пройшли /Різд.вірш/
13. Н.Белей.....Різдвяно /вірш/
14.....Основні елементи революційности укр.нац.
15.М.Колодзінський...Думки про революцію/нотатки/
16.....Це один процес
17.....До українського громадянства
18.....Невдала провокація
19.....Пожертва
20.Петро Гетьманець. Знову віють вітри...

.....

Петро Гетьманець

ЗНОВУ ВІЮТЬ ВІТРИ...

Знову віють сніги...завівають так гостро й вперто,
на кривавій землі застигають,немов темні сіль;
під гудінь хуртовин уважаються тихі верби,
сниться серцю подтавських степів буйний хміль.

Там,далеко,сніги засипають чекану матір,
чекає сжуровану далей я чую зітхання сестер,
та чи пам'ятю їх моє серце палке вгамувати,
що там вже забвать,нещадніть тепер?

Тихим зербом вітри не дадуть замовчати й заснути,
і нікому не випить солодкого чаду степів.
Серця жінки й сестер,що давно вже стражданням отруті,-
не обсушать прикія мій,мій голос,мій спів.

Зачекають...зажлуть.Це не всі шляхи пройдені мною,
і в обіцяти мені ще не всі шелестіли сніги,
що не повні уста я не лежав стрелою грозою,
і в вуні бурю повінь жальнь і снаги.

Що ж цих запорошених,кровю забризканих днях
наші рідні гарячі прокляття хрипкий прогудуть.
І до них я,спаяний від жаху жорстоких батьків,
сином,братом і вісником вроді прийду!

.....

СВОБОДА НАРОДАМ! СВОБОДА ЛЮДЯМ!

Христос Народився!

ДРУЗІ І ПОСЕСТРИ!

Лунає по всій Україні і всюди там, де живуть українці всюди - - " Бог предвічний народився". Сьогодні кожний, як не заспіває цю стародавню колядку, то принаймнішe прочитає її величні слова, щоб віддати хвалу Тому, хто прийшов до нас і встановив правду на землі.

І власне сьогодні, коли на одній шостій земної кулі запанувала сатана і коли простягає руки свої на решту світу, згадаймо тих, що стоять в безпосередній боротьбі з нею, згадаймо тих хоробрих бійців і командирів української повстанчої армії, згадаймо наших друзів з підпілля Бен, згадаймо всіх тих Героїв, що в боротьбі цій життя своє віддали.

Згадуючи їх, ми згадуємо теж і тих перших мучеників за віру Христову, бо і одні і другі життя своє віддали чи віддають за те ж саме, за цю релігійну віру, за друзів своїх. І коли сьогодні мученики за віру Христову є святими чи блаженними, то святими і блаженними будуть вони для нас і ці борці героїв, що життя своє віддають не тільки за віру Христову, але й за дуже майбутнє нашої нації. Порівнаємо це з тим вибрідьніше, що як колись перші християни були найбільш переслідуваними власне через свою віру, так сьогодні українські націоналісти є тими, що їх, за їхню віру, за всяку ціну старається знищити комуністичний режим. І як віра в сущність своїх переконань з початків перших християн була запорукою утвердження християнізму, так релігійна віра українських націоналістів революціонерів є запорукою виборювання майбутнього українського національного. Жертви наших борців не пропадуть марно, як і не пропали марно жертви перших мучеників Христових, а родять вони все нові могутні на ділі релігійних і віддані національні борців.

Сьідомість цього, мусить бути для нас тим тепнішим, що побуджує нас до ще більшої, національної та релігійної праці тут на чужині, для добра нашої дитини, а також обрядової, національної.

Ми є в тому доброму становищі, що спокійно можемо святкувати Різдво-вечорі. Не можуть зробити це тоді наші друзі, наші-діяні там в окупації не одному з них замість світло-святкової сатани світить темні ночі, замість мальовничої колядки - тюремний мурашник, замість батьківського благословення - грубі московські лайки і жорстокі тортури в кривавих лапах.

Не одній матері, дружині чи сестрі нагадують сьогодні сльози, а багато буде таких, що й сльози катів чати не будуть і пробудуються в цей свят-вечір на якому острові, можливо в різних хат большевицьких катів.

І може цього всього, і може того що окрасить муситься в душі і ломить в останніх, обрететься вони дальше і не здасться. В релігійних своїх вони йдуть рамо-в-рамо з нашими національними большевицькими ідеологіями, народами, створюють могутній лад.

Ми мусимо сказати: ні тяжко на нас нашому рідному народові. Ми мусимо вложити усі сторони сторони нашого серця, де вони сушить нам тяжкими життя. Кривдний спосіб допомогти нам можна не доступний. Ми мусимо вложити перед світом нашу одностайну релігійність в можливо національно-релігійне вложити твердо і відкрито одностайність всіх українців, без різниці партій, відмінних і релігійних, пройдуть вложити національні ідеї. Що нагадує вулиці Петрограда

України.

І саме в цю різдвяну ніч, нас, частинь великої Нації, охоплює нова відродженча віра в краще завтра.

Ми віримо, що недалеко вже той час, коли вернемося ми на рідні землі, щоби включитися в той героїчний змаг, що проводиться за віру Христову і за Самостійну Соборну Українську державу і щоби допомогти завершити його святкуванням свідомого Різдва Христового в в і л ь н і й с о б о р н і й в а т ь к і в щ и н і.!

Постій, 9 січня 1949 р.

Тереновий Провід ЗЧ ОУН

Х Р И С Т О С Н А Р О Д И В С Я !

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І НОВИМ РОКОМ, ВІТАЄМО РІДНИЙ КРАЙ, ДРУЗІВ - РЕВОЛЮЦІОНЕРІВ ОУН, СЛАВОЮ ОКРИТУ УПА, ПРОВІД ВОЛЮЮЧОЇ УКРАЇНИ І ВВЕСЬ НАШ ГЕРОЇЧНИЙ НАРОД.

ВСІМ ДРУЗЯМ - РЕВОЛЮЦІОНЕРАМ ЧЛЕНАМ ОУН ПОЗА МЕЖАМИ БАТЬКІВЩИНИ, А ЗОКРЕМА ПРОВОДОВІ ЗЧ.ОУН І ПРОВІДНИКОВІ СТЕПАНОВІ БАНДЕРІ, ГОРЯЧЕ БАЖАЄМО СИЛИ, ВИТРЕВАЛОСТІ, УСПІХІВ Й ПЕРЕМОГИ В БОРОТЬБІ ЗА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ І ЙОГО САМОСТІЙНУ СОБОРНУ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ !

Тереновий Провід ЗЧ.ОУН
Члени і симпатики.

ВСІМ НАШИМ СПІВРОБІТНИКАМ, ЧИТАЧАМ Й ПРИХИЛЬНИКАМ, ВЕСЕЛИХ СВЯТ І ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ, ТА СКОРОГО ПОВОРОТУ ДО РІДНОЇ ХАТИ У ВІЛЬНІЙ УКРАЇНІ БАЖАЄ - РЕД. " ВИЗВОЛЬНОГО ШЛЯХУ "

О.Воретешенко

В О Н И П Р О Й Ш Л И

Вони пройшли...Чужі кольщики
із кпин бялися,як пси,
рубали,вішали,стріляли,
та по їх бачили пропьгаяди -
лише сміялися ліси...
-Іще не раз на смерть нас кине
безбожна мачуха - доля,
але не стикуть на колінь
для кого мати - Україна,
а батьківщина - боротьба.
Вогонь повстань в очах безсонних,
від упрьти рельні вуть,
дрожить серця нелечо дзвони,
і на вишиках,сивих скронях
тепо стрічки кров сяять.
Стокрьт в боях вони вмирали,
і жити хатимуть стокрьт.
Крізь дим ворожої ньвьли

П. Білий

Р І З Д В Я Н Е

В таку то ніч іщасто-сріб
ну,
зьмутьну у сніг і зорі,
коли увесь кьрму творять,
Свят-Вечір йде на Україну.
Доч тим туть і біль у серці
тривожить все кривьву рану.
в душі кожнього зорно,
в думках кожнього Свят-Вечір...
А я дьлеко на чужині
сліжу сьвітно за зорею,
зь прадовічною тією,
що Свят-Вечір вістує нині.
І рьвно я: хоч на мг рьвом
і ділять нас чужі простори,
на єдиньні в ті сьні зорі,
тяж оьдни спеті кьжьдо...

ВЕЛИКІ РІЧНИЦІ

22. січня 1918, 29. січня 1918, 22. січня 1919

На весні 1917 р. під могутніми ударами революції, що її прапор першими підняли українці, розвалилася стара російська тюрма народів.

Ще в 1905 р. українські матроси Вакулинчук і Панас Матушенко підняли збройне повстання на кораблі "Потьомкин" і кинули клич " До зброї ! Геть самодержавіє ! Геть тиранів ! Хай живе свобода !" Революційний дух обняв цілу Україну. За Україною пішли інші поневолені царатом народи. Це були перші громи великої революційної бурі, що наступила в 1917 р.

Другий, тим разом вже переможний, революційний зрив в 1917 р. також започаткували українці. Тоді волинський полк, що стояв залогою в тодішній столиці Росії Петрограді повернув свою зброю проти царської тиранії і підняв збройне повстання. За ним пішли інші військові частини, в першу чергу українські. Вони вирішили долю революції, повалили царат. Після перемоги українські війська, що стояли в Петрограді влаштували велитенську маніфестацію, яка пройшла вулицями міста під синьо-жовтими прапорами.

На першу вістку про події в Петрограді, про повалення царату і розірвання кайданів - піднялась знову, перша з помж усіх поневолених народів - Україна.

В Києві і інших українських містах відбулися революційні маніфестації, з усіх постів прогнано чужинців, затримано українську владу, український революційний парламент - Центральну Раду, українське військо, розділено між селами панську, помішицьку землю й містам фабрики передано робітникам. Закладено основи під будову власної незалежної держави.

Будова основ української державности продовжувалась цілий 1917 р. Це не було легке справа. Від 1657 р., тобто від смерти Великого Гетьмана Богдана Хмельницького, Україна була постійно під ярмом московського імперіялізму, що саме жорстокіше вдивлявся в український національний організм. В 1917 р., дехтому здавалося, що Україні так призначено і обмежено, що взагалі забуде про свої національно-державні самостійницькі традиції і розпливеться в російському морі, розсуненим революційним зривом. Одначе стоїть інакше українці прагнули, що вони вміють не тільки підняти революцію, що знищила б зло, але також хочуть і вміють будувати, вміють взяти свободу для себе, для свого народу.

Правда, національно-державні традиції були присипані чужими і нищені довголітньою московською тюрмою. На початку революції була тільки горстка свідомих українців, а українських народних мас не було виразної державницької свідомости - але за те в народній душі й крові була величезна підсвідоме знання своєї окремішности і незалежности. Це саме і довело до того, що серед усіх поневолених народів Росії Україна повстала скора і скоро скинула кайдани неволі та почала будову свойого національного вільного життя. Державна зачергалася проголошенням у столиці України Києві, дня 22 січня 1918 р., самостійної, від нікого незалежної Української Народньої Республіки.

День 22 січня, коли то на Соборній площі в Києві проголошено створення Самостійної Української Держави, став для цілого українського народу найбільшим національним святом, святом нашої самостійности, нашої державности.

На жаль, українському народові не пощастило довго втримати свою волю. Темні сили московської великодержавницької імперіялістичної реакції не погодилися з тим, щоб російська імперія розпалась на окремі вільні національні держави. Реакційні сили московського імперіялізму не відступили від своїх давніх позицій, вони відтворювалися та, використовуючи нові передумови, перейшли до контрнаступу.

Московські імперіялістичні контрреволюціонери, маскуючись червоним прапором і використовуючи гасла, взяли владу в Росії і почали нагайно місці цілої розвалити червоно-московської тюрми народів. Перша жертва контрреволюції, російська [illegible]

-большевицької влади була війна проти української Народньої Республіки. Нова московсько-большевицька влада, відновляючи імперіялістичні завоювання пішла шляхом царів на підбій України.

Треба признати, що молода українська держава не була належно підготована до оборони. Коли большевицькі війська наближувалися до Києва - - не було навіть війська для оборони столиці.

І в такий великий грізний час, на самому початку наших визвольних змагань, повстав перший великий геройський чин, перша велика свідома жертва крови, яка пробудила і відродила сумління українського народу. Це був бій під Крутами, який створив нам другу Велику Січневу Легенду.

29 січня 1918 р. в розпучливій ситуації оборони столиці України в геройському бою під Крутами згинуло 300 юнаків - київських школярів. Молоді учні, ще майже діти, військово не вишколені і слабо озброєні, але за те сильні великою любовю до своєї батьківщини, вирушили під Крути проти московських червоних військ, щоб жертвою свойого життя й крови змити ганьбу легковірних незрячих батьків, які занедбали те, що для молодої нашої держави було найважливіше: власну збройну силу.

В цьому памятному бою молоді лицарі України полягли геройською смертю.

Своїм геройським чином вони дали початок новому розділові збройної боротьби українського народу проти московського наїзду. Молоді лицарі Крутів доказали, що українська ідея була більшою і сильнішою від усіх фальшивих чужих доктрин, своїм геройським чином вони здемаскували ідеологію большевизму, як чужу і ворожу українському народові. Бо під Крутами проти московсько-большевицької навали станули до бою не поміщики й фабриканти, не буржуї й капіталісти, не німецькі агенти, але цвіт українського народу, діти київського пролетаріяту !

Своїм чином лицарі Крутів створили безсмертну героїчну легенду, що виховала й виховує нове українське покоління, яке вже ніколи не допустить до трагедії Крутів, бо не лишить свого народу без зброї.

Збройний змаг, започаткований Крутами, потряс сумлінням народу. Пішли події, що поглибили національну свідомість українців та зродили зрозуміння соборности українських земель. У звязку з тим рік пізніше, після проголошення незалежности, 22 січня 1919 р. відбулось у Києві знову великий національне свято українського народу, свято злуки Західньої Української Національної Республіки, /яка повстала 1 листопада 1918 року/, зі своїм метірним днем в одну, соборну, від нікого незалежну державу Українського Народу.

Так січень став для нас місяцем наших найбільших національних свят. Три великі січневі річниці стали для нас символом нашої Самостійної Соборної держави та безприкладної геройської посвяти для неї...

o - o - o - (- (- o - o - o
- o - (- o -

- " ХАЙ ЖИВЕ СПРАВЕДЛИВА, ГЕРОЇЧНА БОРОТЬБА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ЗА ЖИВУЩУ НАЦІОНАЛЬНУ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ !

СЛАВА

23-го січня 1947 р. в лісі б.с. Жужі, Бережанського р-ну, Тернопільської обл., оточений німецькими мвд, геройською смертю загинув член Проводу Організації Українських Націоналістів, Референт Служби Безпеки при Проводі ОУН, лицар золотого Хреста Заслуги

сл. п. МИКОЛА АРСЕНИЧ - МИХАЙЛО

член УВК, кільканадцятий в'язень польських тюрем, Протиборник Українських Політичних Вязнів-Націоналістів у львівських Бригітках у рр. 1937-38, учасник II мв ОУН, член Проводу ОУН від 1941 р., як член Головної Ради ОУН.

Як Референт Служби Безпеки при Проводі ОУН сл. п. Михайло поклав великі заслуги до відтинку боротьби визвольного руху проти агентури мвд і мгб, у сирому несприятливих умовинах підпілля, знайшов успішні методи поборювання большевицького поліційного апарату, виховав і підготовив до боротьби проти большевицької агентури численні кадри. Завдяки всім цій, проведеній ним, роботі український національно-визвольний революційний рух вийшов переможно з дотеперішньої боротьби з мвд і мгб.

Прецьовитість як до самовідречення, всебічність розуму і глибина душки, скромність, рішучість і безоглядність в боротьбі з ворогами - ось головні прикмети його характеру.

Вишколені і виховані ним кадри Служби Безпеки і всієї Організації, зберігаючи в своїх серцях Світлу Память Великого Борця-Революціонера, вірно йтимуть шляхом свойого керівника, до Великої Мети та пильно оберігатимуть український визвольно-революційний рух від підступних ударів ворога.

Вічна Слава Героєві Української Національно-Визвольної Революції !

ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Різдвяний Різдвяний

Не таке було у нас Різдво Христове цього року, як колись, з батьком, колядками і дідухом, - з нами трагічне повстанське.

Довкруги горіло і кипіло, як пекло, пожежі і мордування кривавої банди польського чересного війська в Білці.

А ми, повстанці, вибрались полудити на вертепі. Звеличимо Бога, родину Христа, в в самому серці - жінку, звеличимо під сим небо, сумнемо спокійної хвилі і помолимо за мрійні народу!

Ст і вибрались на вертепі бенкетальне куття Різдву. Провадив нас наш незабутній комендант Славної Памяті, Полковник Хмик.

Вірча чигала далеко на горах, немов хмільні гуляки-бурлаки, мурували, обсіваючи замерзлими бурмерці, наїжені гарматами, мінометами і кулеметами, в в них сиятори тисячі польських військ, спецслужби МВД, міліції та можуть інакше стрілецького мистецтва, уперемешеного від стрілу до голосу.

Та не злякати їм нас і наші прапори, стяги вишивані вірних ворогів в обнову серця, скородами масовельні і нежиттєві рабрі, що "у смутку на пожарі" вільно вакурували собі.

А ми, повстанці потомки, прапуки великих і могутніх народів, вакурмо огнем і кров'ю при своїм житі, у їх бартеці !

Перший проносить бортадженці і уладчаєся в місце різдву з мазок трухи сіряв - мельдер доктор. Як нам, в шкуті на вічні перемоги, бумерці рушки Бога вічного, Бога спрямованого, вільна нам повстанська кожушна свячка.

За кількину нас гертів Бога, як родинські повстанці у Святій ночі Різдва, звеличимо Христова-Бога вічного. Звеличимо нас до своїх

зірок, згреби рручко кулемети повстанських колядок і сипали оловяної кутя !

Добре Їм так ! Хай знають, що ми не дамо безборонно знущатися над нашим народом ! Хай знають вороги, що в нас козацька слава і козацька кров ! Хай знають, що ми нікому не коримось, нічого не злострашимось, радше згинемо, ніж не підемо в ярмо !

Завзятий бій падав далеко поза світанок, довго - ген до білого дня.

За кривди, муки і кров народу ворог мусів платити своїм життям і своєю кровю !

Впало в цьому бою також немало і наших найкращих друзів, Героїв-борців. У завзятих вуличних боях поляг геройською смертю на полі слави наш Незабутній Командир, Славної Памяті - Полковник Коник.

З Його Іменем на устах і з Його незабутньою памяттю в серці підемо в дальші труди і бої, вірно і незломно до нашої Мети, до Волі, Незалежности і Державности !

ОСНОВНІ ЕЛЕМЕНТИ РЕВОЛЮЦІЙНОСТИ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

/З "Ідеї і Чин", ч.10 /

1/ ідея УССД, яку українські націоналісти визнають активно і в боротьбі за здійснення якої вони зберігають сувору принціповість;

2/ боротьба за відродження духовости українського народу, тобто боротьба за викорчовування в українському народі рабської психіки і культивування в ньому психіки вільного господаря на своїй землі, психіки фанатичного борця за справу Самостійної України;

3/ радикальність, насильницький характер метод нашої боротьби проти окупантів, визнання того, що найважливішим завданням українського народу під сучасну пору є організація масової безпосередньої нещадної боротьби за національне визволення, боротьби всіми засобами, які є в нашому розпорядженні;

4/ розраховування на народ як на основну силу, за допомогою якої ОУН вибере Україні самостійність, найповнійше і найвірнійше висловлювання прагнень найширших мас українського народу;

5/ організування протиокупантської боротьби на українських землях за всяких умов, погляд, що українські землі є вирішальним тереном боротьби за УССД;

6/ орієнтація на найпередовіші досягнення людства як в галузі політичної і суспільно-економічної практики, так і в галузі політичних і суспільно-економічних теорій;

7/ високі моральні вимоги до членів ОУН.

Думки про організування революції

Українське націоналістичне повстання зможе тільки тоді принести повний успіх, коли українські маси будуть пронятi ідеологією ОУН. Треба одначе брати до уваги в наших плянах, що міжнародні, воєнні події можуть прискорити вибух повстання на Україні, коли націоналістична ідеологія вспіє опанувати до корчини українські маси. Одначе навіть і тоді позитивний вислід повстання залежатиме тільки від вибухової сили українського народу, від енергії і сили, які він виявить в часах повстання. Всякі повстання мусить мати сильну організацію, щоб не вироджалися у значайний бунт без позитивних здобутків.

Організація революційного проводу переводиться з гори в низ, так само як в регулярній армії. Повстання буде мати з самого початку наказний напрям, якщо в округах, районах, селах чи колгоспах існуватимуть ще до того часу місцеві націоналістичні, революційні вузли. Такі вузли мусить мати всяку корисну вартість, силу волі, віру, рішучість і безоглядну відвагу...

/пол.м.Колодзінський -"Воєнна доктрина"

Дмитро Донцов

З А Я К И Й П Р О В І Д ?

/Скорочений реферат, виголошений ц.р. у Виндсорі, Онт./

В нашу добу, коли в тяжких муках ступає нація на Голгофту; коли тільки безмежна вірь і за неї пролиті кров є запорукою воскресення, - тих, що сходять на хрест, називає дехто бандитами, в найкращім випадку, дурними романтиками. В пресі підвладній тими "політиками" заборонялося про тих "бандитів" згадувати. В таборовій пресі кретини від політики не посміювалися з радости, коли - як їм здавалося - теми з москалями тих "бандитів" остаточно знищили: тішилися, що "мрійницький період" історії нашої нарешті скінчився, що хлопчаки побавилися і тепер порядні люди робитимуть "реальну політику" по почекальнях і передпокоях сильних світа цього, вимобрушчи і випахровуючи сьмостійну мову, "перехитривши всіх"...

В нашу добу міжнаціональних і міжусобних воєн - рекомендує дехто "не розлудувати" повстанські самостійницькі рухи "в явно безглядній ситуації", а натомість радять заняхати "романтичну політику" і "тверезо, реально подивитися на світ"... Ради, які в 1942 р. в надпісі німецкім "Новій Українській Слові" в Києві - уділяли гестапіста і інфільтровані до них агенти НКВД.

Не тільки "тверезі політики" не думають про "свою сьму" в своїй хаті, вони не думають і про "свою правду". Безуружжя є взагалі ясна, незміна душа - це звуть вони - "доктринерством"; остатні логиками українського соціялізму потягають перепечковувати на світрашію заяскоплені ідеї московського большевизму; твердять, що цілі московської революції 1917 р. були й нашими цілями; що відвертить нашою революцією ідея самостійности державної показалася "нездійсненною", що "такої України не може бути". Вони нажаливаються на українській націоналізм за то, що той "не сприймає зміни, які внесла в український світ революція 1917 р." - цебто большевицька. Правда, що націоналізм тих змін не сприймає. Не тільки не сприймає, він їх відкидає, відкидає в цілости революцію большевиків, зроблену для скріплення большевицької імперії і для знищення свободи й незалежности України. Він відкидає антинаціональні ідеї большевизму; відкидає його соціяльні ідеї - ідеї людської експлуатації, хоч як їх наші соціялісти - у формі колгоспів - і захвалюють.

Не може дати своєї сьмкції націоналізм ані вітрутам большевицькою пропагандою надніпрянським соціялістам, ні їх тамошнім "товаришам" радикалам, які по зверненню Галичини, зафірувала свою "зверальну співпрацю" мізинкові, відкидаючи всякий "наботах і шкідництво", просячи дозволити їм "взяти посильну участь в культурнім і господарськім будівництві країни" під Москвою, цебто в нищенню релігії і церкви, в руйнації і знекровленню селя, і в зрусифікуванні "культурників", які не хилять дні в чужім краю.

В і д к и д а ю ч и я с к у і д е ю н а ц і о н а л і з м у, в і д к и д а ю ч и - як я с с і б - з б р о д н у ї с ь к о ї б о р о т ь б у, ц і і с о р т а п о л і т и к и, в і д к и д а ю т ь і п о т р е б у с т в о р е н н я а к р е м и х і - с и л ь н о ї д у х о м, д у м к о ю і х а р а к т е р о м - б а т ь к і в с ь к и х - п р о в і д н и к і в, я к и х т у т і д е н в а д і в с н а т и н е м а г а д а с ь.

В нашій часи стоїмо серед "батьків народу", вторгнених комуністів, які - "покаявшись" - зараз за що дістають комадні стаховища в спільності.

В нашій часи, коли тим нагальна потреба дерево-вибрежної протикомуністичної боротьби, знайдемо "опозіція", що на спілку з комуністами затикають роти тим, що проти комуністів виступають. Знайдете "патріотів", обсипаних гонорами, що жиди вибрали представників нашим, лиш їх поміщи Сталіном, - шукає "злодіїв і вбивців". Які не спрямовуються, подібно сьмгальським карасям, стерегають своїх потвавшихся до вогнів "лосьсів", щоби - хапаючись за вогнищем, тягнути їх жужмом рукою. Вони відкидають чергових бізнесів, а середня сторона лише корегують їх партії є крамарнями для представників областям на інтересів нації; які кодо себе збирають всі прозвища "ні інтерес інтер"; які, називають себе демократами, тягнуть на їхніх метод тоталітарного партійництва, щоб утворити кодо громадянства сьмгаль.

Запитуємо ми за ці відомі ознаки були є заставлені. Бо з а н а с п о т а т е м к а т а с т р о ф а. Коли в справжню жаду зовнішньої потібні провідники, тоді треба бати на спокій. Стоїть в кімнаті: коли пізнець кістяки чайного, тоді вийдуть у яму. Провідник народу, а його рівів важніших від жаків, потрібні в наші часи постійно великого знаміння, і якщо ці - пробачив не дають бачити сумнівних, найнятися поганих жаків, які січуть в часті без нарікання отні, на-

важнійшої з усіх.Який глузд виробляти програми,закладати партії, творити об'єднання, коли хитається фундамент на якім будується?

Велика частина провідної інтелігенції української між першою й другою війною,це був зовсім інший тип психічний,який нічого спільного не мав з великими тінями нашого минулого,що формували історію України вояцьких і козацьких часів.Ці "тверезі політики" - боялися розгорнути українську ідею в усій її широчині; старалися загасити комбативний дух,що знов віяв на Україні; не думали про провідну клясу як про замоціплінарну,дібрану на засаді суворої селекції верству "лучших людей".Їх відповідь на питання - хто має вести націю,до якої мети і якою дорогою? - тотально різниться від відповіді,яку давали наші предки і деякі сучасники та учасники визвольних змагань часів першої і другої війни,прозвані "романтиками" і "авантурниками". Предки твердо знали,що правд можна мати тільки "через пабль",що великі річи осягають великі люди,не крутії,комбінатори,хитруни,посібилісти,засадничі вороги великих цілей і великих зривів.Нагужчи ті цілі,"тверезі політики" проскрибували й чужі їм чесноти,без яких нема давнини й не мислили собі ідеального провідника:твердість характеру,розмах думки й сміливу волю.А без цих прикмет вдачі,коли хто попав в провід народу,нічого лекшого не було для противника як його одурити,залякати або підкупити.

Бо проводарів,що мають хлопський сприт,замість державної мудрости - легко одурити обіцянками-цяцянками,як це робили большевики. Бо проводарів,байдужих на великі ідеали,а які дбають лише про приватну, - легко підкупити.
Бо проводарів,що не мають відваги до чинів великого розмаху і риску, - легко залякати.

В давні часи вступ у члени провідної верстви вимагав суворого добору,а членство суворої контролі і чистки. Толерантними стали новітні "народолюбні" часи.І нема такого промаху/висловлюючись лагідно/,якого б не дарувало чуле серце модерного народолюбця свому вибранцеві,скоро він вже засів на якімсь президентськім кріслі.Коли такі звичаї запановують в проводі,він вже загниває а з ним пропадає й спільнота.Цей сорт політиків,який особливо намножився за останні 20-30 літ,існував і давнійше,домінуючи в доби занепаду і зникаючи з політичної сцени в епохи національного розцвіту...В кожній нації є ріжні типи проводарів.Де - інде є Де-Голі і Тореси,Михайловичі і Тіти,Мирони і Бандери/і вони між собою не об'єднуються/.є такий поділ і серед нас,а сягає він далеких історичних часів.За татарщини - одні кривавилися з війнах,а другі - так звані татарські люди,корилися наїзникові. За Хмельницького були Богдани і Богуни,а були й Кисілі й Барабаші,які не хотіли поростьвати,тільки "з ляхами,мостивими панами,у мирі хліб заїдати",у їхній службі.Далі були Мазепи з Орликами, - Іскри з Гальгами.Були Хмельницькі - було й "варшавське сміття",були Мазепи - і "тяжь Москви".Всі українці - брати по крови,але Авель з Каїном теж були братами...За наших днів були Петлюра,Коновалець,Тютюнник і Міхновський, - а були й Грушевський з Винниченком і Тичина,які як визволителів сприймали тиранів Кремля.

І всі ті Барабаші і Грушевські,всі викликають противників своїх як національних зрадників і авантурників,фанатиків і попаністів, що не за голосом холодного розуму йдуть,а за безконтрольними емоціями.Всі бітаються над марно пролитой кровю народу,над непотрібними жертвами...Як ліві ж ,якраз вони є новільниками своїх емоцій - емоцій страху.Годяще ходить їм про те,щоб - крий Боже - буря не зірвала вигідного диху їм над головою,над затишною домівкою.Щоб деревця не поламала в їх затишнім садку.Це ті, що в їх серцях згасла відвага,а з їх мозок,у тих - казав Шевченко - "кістяну комору налізли свині зневіру" і там утвердили свою ідеологію,ідеологію сажа з його щасливими мешканцями,що лиш знають або в болоті розкопувати або під ножем верещати.Недоступна їм свідомість,якою очищуючою бурею бурає Хмельниччина.Як випростовує вона зігнутий хребет неодного Яреми,як на верх видобуває все сильне й плахотне,чисте й героїчне в народі.Як зміта з поверхні все погане.Хоч при цім може й дерева погне чи зламає в затишних хуторцях "татарських людей"...Хоч не дасть вже більше їм з тими тими мнимими "мостивими панами" смачно хліб заїдати.

Так як між хмельниччанами і лейстровинами;як між мазепинцями і Гальганами;як між Шевченком і Драгомановим,між Петлюрою і Винниченком, так і тепер не встановити згоди між теперішніми " татарськими людьми" і новими силами України,тим новим і водночас стародавнім предківським духом,який ось вже 30 літ як прокинувся знов на нашій землі,вибиваючись чим дужче в силу, поборюваний і Москвою, і нашими ворогами.

А. Семенко

ВКЛАД ОУН У СПРАВУ ТВОРЕННЯ І РОЗБУДОВИ УПА

/ З нагоди пятих роковин існування і боротьби УПА /

Українська Повстанча Армія святкує в цьому році /14 жовтня/ пяті роковини свойого існування і своєї героїчної боротьби. З гордістю відмічає ці великі роковини український народ. З гордістю дивиться на пройдений УПАрмією шлях наша організація. Вона ж бо внесла велитенський вклад у справу утворення і розбудови УПА.

Організація Українських Націоналістів з самого початку своєї діяльности велику увагу звертала на плекання в народі ідей збройної боротьби, славних традицій української зброї, традицій, занемуленних довгою неволею, але відроджених у бурхливі революційні дні 1917-18 рр. ОУН сама продовжує ці традиції. Її таємні постріли, вимірені в чільних представників окупантської влади та її активних наймитів, густо прорізували глуху ніч неволі, раз-у-раз пригадували окупантам про тимчасовість їхнього панування, що українська зброя не змовкне, поки Україна поневолена, а в народі вони вселювали віру в неминучу його перемогу. Як своїм членам, так і широким народним масам ОУН ввесь час прищеплювала переконання в тому, що визволення України може прийти тільки в результаті всенародньої боротьби, тільки за допомогою власної зброї.

Організація досягла в тому відношенні великих успіхів. Зовнішнім показником цього можуть послужити памятні події в Карпатській Україні 1938-39 рр. Скільки ж то молоді рвалося тоді в Карпатську Україну, щоб зо зброєю в руках станути її на захист ! Скільки ж то української молоді перейшло тоді кордон і вступило в ряди військових формацій Карпатської України творених за ініціятивою і при основній допомозі ОУН ! Який же гідний нашого народу спротив мадярським окупантам в березні 1939 р. поставили ці формації під керівництвом таких видатних членів ОУН, як Зенон Коссак, полк. Н.Гузар-Колодзінський / обидва тоді згинули /! В той час, як державне нація з переважаючою озброєною і вишколеною армією не віддала ні одного пострілу в обороні своєї незалежности, український народ збройно оборонив свою свіжоздобуту державність на невеличкому шматку нашої землі. Він складав жертву крови і життя своїх синів, дехто ціни найкращий доказ свойого розуміння волі і незалежности. Показником морального підготовлення українських народніх мас до збройної боротьби проти окупантів може послужити також німецько-польська війна в 1939 р., коли та в багатьох місцях Галичини повстали українські збройні партизанські відділи, які вели ряд боїв і сутичок з польськими окупантськими військами. Такі відділи повстали відчас німецько-большевицької війни в 1941 р. Відчас большевицької окупації Західної України в 1939-41 рр. тут у перше виникає збройне підпілля.

І коли на чергу дня прийшло питання творення УПА мав перед м о р а л ь н о був до цього значною мірою підготовлений. Він бачив свій єдиний порятунок у зброї. Він мало вслужувався на закликам Організації взяти зброю до рук. О р г а н і з а ц і я, т а к и м ч и н о м, в с і е ю с в о є ю п о п е р е д н ь о ю д і я л ь н і с т ю с т в о р и л а м о р а л ь н і п е р е д у м о в и д л я з м и н и н н я У П А.

Від самого початку свойого утворення ОУН, ставляти в центру своєї роботи підготовку збройного визвольного повстання та вишкіл дещиючи загу військового вишколу своїх членів, вміли вимагалися озброїтися, згромадити якнайбільші запаси зброї. Звичайно, в умовах тривкого миру і жорстокої окупації це було важко здійснити.

Тут змінив на краще прийшла війна. Організація, підготовлена мав перед вимогами відступ частин польської армії через Західну Україну для того, щоб здобути чину зброю. Для тому народ не задовольнявся вже старовинною пожежною зброєю. В ряді теренів Лісоревщині, Сокальщині, Стрийщині, Івано-Франківщині, переважний

членами ОУН, творив озброєні чи повстанські групи і силою розброював більші чи менші відділи відступаючого польського війська. У висліді, запаси зброї як в ОУН, так і в народі значно зросли, а до того ще була нова зброя.

Це сприятливішим був 1941 р. Розбита в перших боях червона армія, відступаючи з України, залишила масу зброї і боєприпасів. Будучи в народі, організація легко захопила цю залишену зброю, заки ще вспіли відібрати її німці.

І ця, власне, зброя, здобута організацією в часі відступу польської армії, а пізніше - червоної армії, дала змогу озброїти всі перші відділи УПА; з нею вони пішли на ворога, щоб дальшу зброю вже здобувати в боях.

Коли розпочався відступ німців з України, ОУН повела широку кампанію серед мас за дальше здобування зброї. ОУН кинула клич: "Кожний українець і українка здобувають зброю і військове майно для УПА". Кампанія ця увінчалася чудовим успіхом. Мати пильно заховувала знайдений у житі кріс, щоб потім вручити його молоденькому синові, благословляючи його в УПА. Інак на ліктях продирався на бойовище і так же вертався на зад, але вже з привязаним до ноги ручним кулеметом.

Воно, що найширше використала момент відступу гітлерівців з України для здобування зброї сама УПА. Вона масово розброювала відділи німецької армії та її сателітів.

Зброя і боєприпаси, здобуті в цей період, не тільки дали змогу забезпечити нові відділи УПА, а також дозволили створити необхідні запаси, які, постійно поповнюючись свіжездобутою зброєю, уможливили вести збройну боротьбу й УПА, й ОУН досьогодні, безнайменшої допомоги з зовні.

О У Н, о т ж е ж, с т в о р и л а м а т е р і я л ь н і о с н о в и д л я б о р о т ь б и У ПА. Без керівництва організації вся зброя, все майно, що їх залишили в Україні відступаючі армії були б для загальної справи не використані. Їх підібрали б окупанти, що йшли на Україну на зміну одні одним.

Плекаючи в народі збройні традиції і любов до зброї, закликаючи здобувати і заховувати зброю, ОУН завжди дуже уважно ставилася до військового вишколу. Кожний член ОУН обовязково вишколювався військово. Ті члени ОУН, які служили в окупантських армії, пильно засвоювали воєнні знання, щоб потім віддати їх на службу народові. ОУН організувало також військові школи і курси, використовуючи кожну найменшу до цього можливість. В цьому напрямі велася інтензивна робота в умовинах польської окупації до 1939 р. і в умовинах першої большевицької окупації Західної України. В 1939-41 рр. в цих роках /1939-41/ також зорганізовано широку систему підпільних військових вишколів на еміграції в Німеччині. У перші дні німецько-большевицької війни ОУН зорганізувала підпільну старшинську школу о.м. Шести Великі /Дитяньки обл./ - яку він пізніший Шеф Головного Штабу УПА ген. Дмитро Грицай-Перебийніс, підстаршинську школу в м. Померки /Дитяньки обл./ під керівництвом Івакова-Роса, першого Шефа Штабу УПА, підстаршинську школу о.м. Ріпне і цілий ряд військових курсів. Вихованці в військово вишколені організацією люди стали основою командного складу УПА, ними очолено перші відділи УПА й обсаджено командні пости УПА. Грицай-Перебийніс, Івакив-Рос, Ковальський, Бетеп, Ясень, Прегіт, Шабан, Галайда, Крук і багато інших видатних командирів УПА - це старі члени ОУН, які свої військові знання здобули під керівництвом організації; ці знання вони опісля блискуче застосували в УПА. Т і л ь к и О У Н м о г л а р о з в и з а т и і д і й с н о р о з в и з а л а п и т а н н я ф е х о в и х к о м а н д и р с ь к и х с и л д л я У П А. Єдине ОУН мало відвагу братися за розвязку цього питання, хоч наші противники так вперто боронили нам невдачу і пророкували, що недостача фахових сил згори зосудила справу утворення УПА на провал. Як бачимо сьогодні, життя безжалісно перекреслило ці вигадки "пророків".

УПА зродилася з боротьби з гітлерівськими загарбниками, для цієї боротьби вона постала. Ясно, що надати такий напрям боротьбі УПА могли тільки ті політичні сили, які в той час виразно стояли на становищі одвертої і активної боротьби проти німців. Всім же відомо, що єдиною такою силою була саме ОУН, керована Степаном Бандерою.

Висловлюючи волю українського народу до незалежного державницького життя, 30 червня 1941 р. у Львові ОУН, керована С.Бандерою проголосила Акт Самостійности. Німці виступили проти цього Акту і в цей спосіб цілком розкрили свої імперіялістично-колоніяльні плани щодо України.

ОУН, керована С.Бандерою, зразу ж приступила до рішучої боротьби проти нових загарбників, закликуючи до неї весь народ. Увязнення гестапом С.Бандери, премієра Ярослава Стецька, а в слід за цим масові арештування членів ОУН у місяці серпні-вересні 1941 р. ще раз показали народові, що несуть йому гітлерівці і хто справді бореться за його визволення. Ці арештування не зломили ОУН. Вона далі лишалася на чолі боротьби проти німецьких поневолювачів, організовувала її і розгортала з кожним днем сильніше. Починаючи з другої половини 1942 р., ця боротьба вилилася на протязі 1943 р. у форму боротьби УПА. О У Н, т а к и м ч и н о м, с в о є ю р е в о л ю ц і й н о ю б о р о т ь б о ю п р о т и г і т л е р і в с ь к и х з а г а р б н и к і в с т в о р и л а п о л і т и ч н і п е р е д у м о в и д л я в и н и к н е н н я У П А.

Все з усього вищесказаного виходить, що тільки ОУН могла зініціювати творення УПА. В розпорядженні ОУН була вся зброя. ОУН мала потрібних людей для очолення УПА, ОУН активно боролася проти німців, а дальше, будучи в гущі народу, ОУН відчула потребу творення УПА. Вірно оцінюючи ситуацію ОУН в другій половині 1942 р. приступила до організування перших відділів УПА. У мм. вересні-жовтні 1942 р. члени ОУН Степ почав творити в лісах Полісся перші збройні групи з завданням активної боротьби проти гітлерівських загарбників. По кількох місяцях ці збройні групи сформувалися в УПА. Одночасно з цим перед цими першими групами УПА виросло друге завдання: боротьба проти авангарду російсько-большевицького імперіялізму - стежинської партизанки, яка з лісів Білорусії сунула на Україну і, захопивши деякі терени, терорізувала, грабувала мирне населення, мордувала українських селян, а передусім симпатиків українського самостійницького руху. Для загальної характеристики "діяльности" наших з боєвки партизан вистарчить сказати, що, нпр., в с. Сальне /р-н Клесів, Рівенської обл./ червоні партизани вбили 38 осіб з числа мирного мітцевих селян.

О У Н, о т ж е, я в л я є с о б о ю і н і ц і а т о р а і о р г а н і з а т о р а У П А. Досить читаємо про цей перший період у святочному Наказі Головного Командира УПА з 14 жовтня 1947 р: " Шість 5 років, як через ОУН Степ почав на Волині організувати збройні групи для боротьби з окупантами України. Ці маленькі групи, борючись одночасно з німцями і большевицькими партизанами, дали початок новій формі визвольно-революційного руху - Українській Повстанчій Армії. Через кілька місяців цей рух поширився на всі Волинь, Галичину та більшу частину Правобережжя".

Творення УПА викликало бурю невдоволення на раз з боку наших противників. Вони одні на перед одиноко робили нас відповідальними за це "дітвацтво", деякі називали це боротьбу "бандитизм", "большевицькою агентурою". Одні робили це з злости своєї відірваности від народу, другі - з політичної зверхмовности, а ще інші - свідомо, засліплені своїми шовіністичними інтересами. Всі вони змерзотворювали народ, що діяльність УПА викликують відплатні репресії з боку німців, принесуть зайві жертви і т.д. Як далеко ці люди не знали дійсних інтересів і бажань народу, як по-зрадницьки вони ставились політичну ситуацію, як найкраще свідчить те, що серед них не бракувало цих "мудрих" "чаль-

київських" пересторог, а, навпаки, масово заповнив ряди УПА. Репресії, якими зустрічав народ, як-раз гнали його в УПА. С У Н б о б-г р у н т у в а л а п о л і т и ч н у д о ц і л ь н і с т ь т в о р е н н я У П А, в о н а п о л і т и ч н о з а х и с т и-л а У П А.

Щоб, одначе, пригадати, як колись писали деякі політикани про СУН і УПА, ми наводимо один приклад:

" Мужі і жінки України !

Будьте свідомі своїх обовязків, що їх на Вас накладає Революція. Мужньо і невстрашимо ставте чоло всяким терористичним спробам звести до авантури Визвольну Боротьбу. Організуйте всюди боївки Української Всенародньої Оборони і не дайте себе ограбити т.зв. Повстанчій Українській Армії - з харчів, з чобіт, з кожухів і коней.

Давайте відсіч усяким спробам звернувати у безплідній партизанці свою кров і кров своїх синів і братів.

Всяка мобілізація до УПА - це політичне і військове безглуздя і оздури. Відсіч братовбивцям ! Відсіч наїзнам ! Бандерівець, що стріляє українців - це бандит і агент Москви, але не український революціонер."

Так точно писала група А.Шельника у своїй листівці "Мужі і жінки" з листопада 1943 р. Коментарі до цієї цитати зайві, така вона промовиста.

Коли спортуністам не вдалося провалити справи утворення УПА, коли УПА міцно закріпилася на Волині і Поліссі, вони виступили проти поширення УПА на інші землі, зокрема в Галичині. Знявся крик: "Не допустити до волинізації Галичини !"

СУН, керована Степаном Бандерою, повела завзяту боротьбу проти таких закликів "не йти, а то й поборювати УПА". Це зрозумів народ і пішов за СУН. В Галичині зорганізовано повстанські відділи, і вона в дальшому стала міцним тереном дій УПА.

УПА зростала і поширювалася дуже швидко. В її ряди вступали люди різних політичних переконань, люди, які не належали до жодних політичних партій, але які вірили, що шлях, обраний УПА - правильний, люди,які хотіли активно боротися за визволення України.

С У Н п о с т а в и л а в р я д о в и й с к л а д У П А в е л и к у ч а с т и н у с в о ї х к а д р і в. Ц і к а д р и с к р і п и л и У П А с в о ї м и в и с о к и м и і д е й н о-м о р а л ь н и м и в а р т о с т я м и, с т а л и ї ї м о р а л ь н и м х р е б т о м. Вони допомагали УПА засвоїти собі той високогеройчний стиль, який вона визначується до сьогодні /не здаватися в полон, не капітулювати/ і завдяки якому УПА здобула собі безсмертну славу.

СУН дбала також про поповнення командирських кадрів,потреба яких зумовлювалася ростом УПА. З цією метою СУН давала своїх членів до організованих у системі УПА старшинських і підстаршинських шкіл. Нпр., обидва випуски старшинської школи "Оленів" /була розташована в жерпатських лісах б.с. Брюя, Болехівського р-ну Станиславівської обл./ складалися виключно з членів СУН і Юнацтва СУН, переважно з середовища середньошкільної і студентської молоді. З цієї школи вийшли такі командири УПА, як пор. Середній, Крутій й інші.

Політичний досвід, політичні здобутки СУН, керованої С.Бандерою, дуже допомогли УПА стати на правильну, передову політичну платформу. Великі прогресивні клики: " Воля народам ! Воля людині !", прийняті II-им Великим Збором СУН, стали основними кличами УПА. Програмові Постанови III-го Надзвичайного Великого Збору СУН також увійшли в ідейно-політичну скарбницю УПА.

На ідейно-політичній базі УПА міг розвинутися рух за приєднання до спільної боротьби проти гітлерівських і російсько-большевицьких імперіялістів - усіх тих поневолених ними народів, рух, який довів до створення при УПА національних відділів народів СССР.

до скликання I-ої Конференції Поневолених Народів Европи й Азії /21-23 листопада 1943 р./ і який завершився сьогодні створенням Антибольшевицького Бльоку Народів./ АБН /

В цих політичних акціях ОУН прийняла дуже активну участь. Серед народів СССР, що перебували на Україні, ОУН вела розяснювальну акцію за потребу спільного фронту боротьби проти німецького і російського імперіялізму, видала і поширила у великому тиражі десятки різних листівок, приймала участь у Першій Конференції Поневолених Народів Сходу Европи й Азії.

Ріст УПА й її поширення на щораз нові українські землі зродила потребу окремого політичного керівництва для УПА на ширшій основі, з залученням усіх політичних сил, які визнали боротьбу за доцільну і правильну. ОУН погодилася на таку концепцію і разом з УПА розпочали акцію за її реалізацію. У висліді,на підпільному зїзді /в м.липні 1944 р./ представники тих політичних партій і середовищ, які визнали боротьбу УПА за правильну і доцільну, утворили Українську Головну Визвольну Раду /УГВР/, якій УПА цілковито підпорядкувалася. ОУН увійшла до УГВР, і цей факт найкраще доказує, що для ОУН були і є чужі всякі тенденції монополізувати УПА для себе, що закидають сьогодні нам деякі емігрантські політикани, а між ними ще й такі, що колись проти УПА виступали.

Увійшовши до УГВР, ОУН дальше віддано працює для УПА і вносить у цю велику справу бойовий вклад. В рямках УГВР на плечі ОУН падає основна відповідальність за долю УПА в силу того факту, що з 1944р., з хвилиною нової повної окупації України російсько-большевицькими імперіялістами, ОУН керована С.Бандерою, лишалася єдиною активнодіючою масовою політичною силою на українських землях.Тільки ОУН і УПА лишилися разом з народом, щоб ділити з ним спільне горе поневолення і боротися за визволення.

ОУН являє собою ініціятора проекту рейдів УПА на чужі землі для популяризації нашої боротьби, показання в правдивому світлі життя в СССР, для пробудження і консолідації революційно-визвольних сил усіх поневолених або загрожених большевизмом народів. Чудові успіхи рейдів, що широко рознесли славу про УПА, про героїчну боротьбу українського народу - загально відомі.

ОУН, за вказівками УГВР, на всіх своїх шляхах скоординувала всю свою діяльність з діями УПА, забезпечуючи повну одностайність, а в слід за цим успіх у всіх політичних акціях. Чи то в бойкоті "виборів" до т. зв. верховної ради СССР /11.II.46 р./ і верховної ради УССР /9.II.47 р./, чи в розяснювальній кампанії про дійсні причини голоду в східних областях України і допомоги голодуючим, чи в поборюванні варварського виселення українців з земель на захід т.зв. лінії Керзона, чи в протиколективізаційній акції в Західній Україні,як і в усіх інших політичних акціях - ОУН і УПА виступали і виступають єдино, в порозумінні, в повному узгідненні своїх дій. Господарське забезпечення УПА опирається тільки на добровільних датках населення грішми, хлібом, мясом, тканем, білизною і, очевидно, [illegible] тільки майном здобутим на ворогові. Тому, що тільки ОУН охоплює тією широко розгалуженою організаційною мережею, що тільки вона має серед своїх членів постійно перебувають серед населення,вони несе на собі основний тягар організації господарського забезпечення УПА.

Відомо, яким грізним для можного підпільного руху є агентура, а саме цей прийом мад і мгб стосують з успіхом притаманним їм перевідцем і незбитим досвідом. Правда, тут вони натрапляють на таку величезну перешкоду, як високі моральні якості українського підпілля, але тим не менше з успіхом боротьби з мад і мгб питання побороювання зовнішньої і внутрішньої агентури - дуже важливе. Для цієї мети ОУН розбудувала власний апарат Служби Безпеки /СБ /, який набув значний досвід у боротьбі з мад і мгб. Частина Служби разом з ОУН перейшли на

себе також обовязок охороняти УПА перед ворожою агентурою.

Так виглядає наш вклад у справу УПА. Ми радіємо і гордимося тим. Ми підводимо сьогодні в 5 роковини існування УПА підсумки нашого вкладу як звіт нашої праці перед народом. Ми підводимо ці підсумки, щоб з перепективи 5-ох років самим подивитися, що ми зробили, на відтинку УПА. Ми зробили всі ствердження в цій статті в імя історичної правди. Ми сказали те, що знає кожний стрілець УПА, чого свідомі народні маси на українських землях.

Сьогодні, з кінцем 1947 р., УПА продовжує свою нерівну героїчну боротьбу.

Побіч неї, плече-об-плече, стоїть наша Організація Українських Націоналістів, керована С. Бандерою. В нас спільна мета - Українська Самостійна Соборна Держава. У нас однаковий погляд на методи боротьби за наше визволення - переконання в необхідності і доцільності революційного шляху. За нами пять років завзятої кривавої збройної боротьби проти гітлерівських та московсько-большевицьких окупантів України. В вогні безпосередньої боротьби, серед партизанських будніх і свят, серед радости спільних перемог і смутку невдач, серед жертв, що їх в однаковій мірі приходиться складати як УПА, так і ОУН, склався тяжка бойова дружба цих обидвох організацій, склалася між ними така ідейно-політична єдність, що їх не розєднати нікому і ніколи.

ОУН, керована С.Бандерою, й УПА стоять сьогодні побіч себе на полі бою і, відбивши скажені ворожі атаки, поза себе дивляться з гордістю, а перед себе - з вірою.

Скорочений передрук з крайового видання 1947 р.

0 - 0 - 0 - (- (- 0 - 0 - 0
- 0 - (- 0 -

Д.С

УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКІ ВІДНОСИНИ І ПОЛЬСЬКИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ЕМІГРАНТ

Наші взаємини з західним сусідом, Польщею, в проблематиці національно-визвольної боротьби займають хоч і невирішальне, але поважне значення. В змаганні України за волю проти основного ворога - Москви Польща завжди в критичну хвилину завдавала Україні удару ножем у спину. Стає ми мусіли в стані невідкличної потреби і спроможности відповісти ударом на удар, а це виключає реальну можливість конструктивної співпраці України і Польщі в осягненні національно-державних цілей. Це ситуація жахлива, але вона є єдиореальною і незмінною. З нею нам доводиться числитися, хочемо ми того чи ні. І тому з конечности на від нашої мусіли зайняти проти поляків єдину оборонну позицію - перший польський солдат, що не прошений переходить кордони Української держави під ними би це претекстом не почнеться і в якій би це ситуації для нас і для поляків не було, буде означати початок війни. Польська політика до України ніколи не змінилася і завжди виступала проти України на спілку з Москвою. Так було, є нині і так буде в прийдешніх днях і вістря Антибольшевицького Бльоку Народів проти Москви нашою мірою буде звернене і проти польського імперіялізму, який загрожував і загрожуватиме крім України, Литві Білорусі /Україні/, Словаччині та Чехії.

Головним ворогом України є лише прогрима російського імперіялізму, без огляду на кожночасну формацію і її носіїв та виконавців. Московський імперіялізм це є головний відтинок нашої національної революційно-визвольної боротьби і в цьому сумніву я не маю.

Одначе, як ми вже зазначили, що Польща завжди ранить в Москвою завдавала Україні удар в спину тобто. Стає тому при цій політичній відтинок, водучи боротьбу на головному на чинили не мусіли зауважити.

Вікова боротьба українського і польського народів, історично незмінні тенденції польської агресії на Схід, а особливо визвольна боротьба частини українських земель з 1920-1939 р. проти польської окупації залишили по собі глибокі наслідки для психічної постави українців, особливо ЗУЗ, проти Польщі. В зв'язку з тим серед великої частини, а особливо західньо-українського громадянства, ще й тепер удержується переконання, що ввесь польський народ був і є в непримиримо ворожому відношенні до нас і це зобовязує нас прийняти до них таку ж поставу. З другого ж боку таким висновкам суперечать факти чесної співпраці з нами місцевого польського населення в деяких Великих Округах УПА. Тому ми мусимо поставити собі питання: "Хто саме є наш ворог ? Чи ворогом суверенної влади українського народу на його етнографічних землях є цілий польський народ ? Чи його нерхня провідна клясе землевласників і капіталістів, як це твердять большевики ? Чи окрема політична група, течія, або меншість ?"

Відповідь на ці питання можемо дати лише одну: Ворогом суверенної влади українського народу на його етнографічних землях не вважаємо польського народу. Сьогодні тим ворогом помимо є:

1. Польська імперіялістична ідея у відкритій або замаскованій формі.

2. Пропагатори й оборонці цієї ідеї на внутрішньо і зовнішньо-політичному відтинку, що походять з різних політичних угруповань.

3. Частина польського народу складена з елементів різного соціяльного походження /не тільки "буржуїв" як це звуть большевики /, яка підпала під впливи тої чи іншої польської чи московської імперіялістичної програми та завжди є на потребі прийняти активну участь у кожній агресії польських імперіялістів на українські землі. Польська імперіялістична ідея, на вигляд уреченого собі політичним змаєм про "історичне підданство" Польщі. Пропагатори і носії цієї ідеї - фактичні спричинники проти-українських змагань Польщі. Польські елементи, що стоять під впливом цієї імперіялістичної ідеї складаються з таких груп: Перша й головна - переконані вороги українського народу. Друга - це "кресовики". Вони вміють бути громадянами польськими, а не українськими. Вони сподіваються, що Польщі дасть їм більше особистих користей. Вони думають, що українська самостійна державна влада їх на позиції другорядних громадян, подібно як це польська держава робила з українцями. До третьої належать діячі з різних політичних польських угруповань, що не хочуть втратити популярности серед наступників імперіялістичної пропаганди польських елементів. Четверта група - вигітовані на шовіністичному підґрунті політики і політиканти, переважно приналежні до урядничої класи. Пята - це політично неустановлені, або і по суті політична маса, головна інтелігенція, міщани, ремісники, а частково також селяни, які виховані на основі пошани і довіря до авторитету політичних, громадських і церковних діячів.

Крім цього, серед польського громадянства має або індиферентне тобто чуже, відношення до українців, як також чужим питанням до його терену, які не розуміють значення української сили в історичному відтинку протисовєтської боротьби народів, або чим від чину підходять під вирахідні настрої чуттєвої ненависти до українців. Польський народ творить в основному нейтральну масу, яка під впливом або туди, залежно від того могуть впливи в українській можуть перекинуть. Тобто, що кожний московський імперіяліст в своїй національній політиці проти нашої України використовує всі ці групи та окремо серед них необхідних Йому агентів і служать йому.

Всі небезпеки польсько-українських конфліктів мають свою основу дальше в польській імперіялістичній ідеї, помимо дійсних цілком сьогоднішніх не тільки політичних цілей, але економічних і життєвих. Наслідки тих цілей сидять поступово в "національній мрії" і сильних чуттєвих відрухах, який вдяки сьогоднішніх проблемах спричиняють польські елементи.

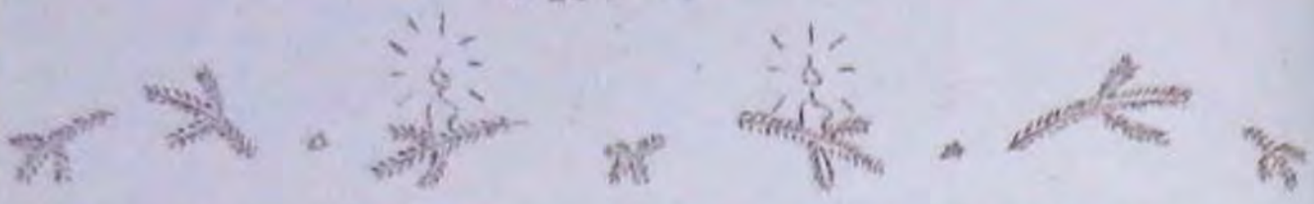

Історичною основою польської імперіялістичної програми є факти успішної агресії на українські землі в історичному минулому. З ними польський імперіялізм звязує свої надії і охоту і на майбутні успіхи дальших агресій до України, а щоб цієї охоти не афішувати, як вияву брутальної напасницької заборгенки, тому не називається її по імені тільки під псевдом "історичні права" Польщі до земель, з яких вона мала користь в минулому і над якими було б корисно і в майбутньому їй запанувати. Стає відклики на те, що якийсь народ колись в минулому поневолював другий народ, а тому має право на поневолення в майбутньому мають абсолютно не переконливу стійкість. Тому польські імперіялісти свій відклик до „історичних прав" поневолювання підводять підложя, що польський народ має якесь особливе післанництво на якесь окреме покликання нести культуру між народи Східної Европи та захищати її перед небезпеками. Це особливе післанництво нести оборону і польську культуру, яку для пристойности називають псевдом "західньо-европейська" для підбиття під себе народів називають вони "історичною місією" Польщі.

Польська імперіялістична ідея підбою українських земель народилася перед 700 роками, як наслідок остаточних невдач довговікової боротьби на Заході. Не маючи ніяких виглядів на успіхи, Польща звернулася була на Схід і, користаючи з нагоди великого послаблення української держави татарськими нападами, анектувала 1340 р. частину українських земель. Польща зужила багато енергії, щоб здержати свої підбої, послуговуючися терором, кольонізацією, релігійними переслідуваннями, заведенням практикованої в Польщі системи невільництва для українського селянства, польонізацією вищих верств та іншими методами. Зайнята і звязана труднощами на підбитих українських землях, Польща занедбувала небезпеку, що загрожувала їй з Заходу /Німеччина/ та легковажила загрозу від Росії, думаючи, що широкі українські простори між нею і Росією зможуть заспокоїти обосторонні територіяльні амбіції. Деякий час коштом українських земель вдержувалася між ними рівновага, доки Польща не помогла Росії вирости у велику державну потугу.

Польська окупація українських земель унеможливила українцям протиставити в час повну свою силу ростові Росії, а сама Польща, спутана в реалізації своєї імперіяльної програми війнами з Україною, не тільки що не могла Росії належно протиставитися, але навпаки спомагала той ріст, відступаючи їй українські терени за її помич у розєднуванні і розбиванні основ козацької державности.

Що до уроєної Польщею "історичної місії оборони Сходу" в минулому, не можна поминути мовчанкою, що завдання цієї оборони сповняла якраз не Польща, а Україна і це завдання припадало на Україну, хоч би тільки тому, що Україна займала стратегічне географічне положення своїми землями.

Сьогодні Україна веде боротьбу за визволення своїх земель проти московсько-большевицького імперіялізму та має з тій боротьбі за союзників підсовєтські народи, які борються за визволення своїх країн.

І коли Україна хоче поширити фронт боротьби, старається приєднати до нього нових союзників, в в тім числі поневолений польський народ, то робить це не на те, щоб невдійнє, в моменті, коли український народ скришається у вирішальній боротьбі з чужинним імперіялізмом східних орд, дістати чергову мітлу з плечі від польських імперіялістів. Навіть далека перспектива можливости спільних в союзі поневолених народів не може допускати цієї взаїмної недовірности й обману, а наш історичний досвід з поляками настерігає нас до особливої осторожности. Та можливість такої несподіваної трагедії мати наш на оці, а відношення поляків до сусіднього народу, пересяченого спільним берегом вимагає, не затемнити думки, але ясно про них говорити.

З.А.

ІМПЕРІЯЛІЗМ МОСКВИ

Для поневолених московським імперіялізмом народів, що ведуть революційно-визвольну протибольшевицьку війну, немає ніякого сумніву в тому, що незалежне національно-державне існування може бути забезпечене тільки у власних національних державах, у яких уряд буде вибиратися і керувати з волі народу.

Це рівно значить, що російська великоімперія мусить бути поділена на окремі національні держави. Кожна частя російської імперії знайде собі місце і власну державну територію поселення на великопросторах СССР. Ці території власного національного єстину мають вже давно свої етнографічні межі і жордони. Вони не зникли, не дивлячись на всі большевицько-московські заходи і експерименти, які протягом сторіч, а особливо протягом останніх трьох десятиріч, намагалися знищити та знеглядити національно-територіяльні жордони і національні різниці, щоб вспиняжити всі багато-національні народи Росії під жорнівництвом" "єдиновеліжого братнього" російського народу, який всюди протягає свою,ніжку на потрібну "братню руку". Цими заходами большевики хотять перетворити всі поневолені ними нації в одну "єдину великоруську націю". Там, де нація не хоче підкоритися,большевики не застановляються перед її фізичним знищенням. Не є ніякою таємницею, що такі нації як чуваші, ойрати, ненці, коми-зиряне, калмуки настільки були знищені царським імперіялізмом та московсько-російським большевизмом, що нині вони перетворилися в нечисленну національну кучку, яка стоїть на взнаку до повного вимирання. По другій світовій війні на повне знищення прирекли большевики і такі нації, як кримських татар та деякі кавказьких народів, переселивши їх масово на Схід як "зрадників" радянського строю. На шлях фізичного і духового національного знищення большевики поставили і "непокірну" для них Україну. Тут методи нищення та методи упрнітьмо нації набрали більш рафінованих та хитрійших, які часами можуть і дійсно сьськими. Скасувати "так просто" Україну большевики не можуть - бо це буде дуже за-ражливий крок. Тому дійсньські дії большевицької політики на Україні досягають неміцної хитрощевости та жорстокости брехнею і насиллям.

Для нас, українців, тема світогляду російських імперіялістів не є нова. Вона стара і виходить з знаменем "відкритої душі" російських шовіністів за покушення росії над іншими світом. В цьому заголовкі наше старих чужих мислителів - хтоб не кримінальному продотелі не сидів, як то кажуть, на троні. І Іван Грозний і Петро І-ший, Катя розкішна, і Шкоф Павло і Двугаєвські І-ший - всі пишали своїх суперечок, жупуваних, розкішських чи жуваних в обрані "руського стяга-кулачка Ілюс, родного великого", які вже хижують своїх невсоїтних очах "на тріщаєть землі" на "усмиріє чи обтешенко", які підносять вже "руку проти "руського царя". Всі московські імперіялісти благословлюють "руського Бога" "на умиротворіє" кулаком та "нагайкою" інші держави "замирають" "стяглом", як на світі існує "руський дух", а в шкварчі "чистує кулака замиренне". І кінець, затіняючий " повсутньо руський нарешті" Бог " с русским духом" веде свою тяжку, "за віру, царя і вітчинство", що "за родину за стяглом". Дуже дуже потворно на чужі вчинки та загарбує для імперіялістичного домагання свої і чужі братчики, на які зуміє розповсюдити свій крутьний шовіністичний "руський дух," від якого шаленіється в тяжкі і тяжко в очах. І вже знову "руського духа", "Ідиш в ґнітки", який з "гуцкім на ґнітку" "ґнітуцкім" "вмаєрних бутенцьких" -стимулюють на тяжкі большевицьких москвів, що в бій випускають на мудрецтво. Російська імперіялістичні, що наскрізь пронизують національні визвольні, шляхетні російські твори, як ніби в на вказівку уміра всі розвідки Росії на окремі національні, національні від Росії, самостійні держави. Це тільки дані, що російські большевики, затягують на дно, їх на дно, що вони тяжко вимовлюють

Імперіялізм Москви

імперіялізму для них є не можливе. Їхня ужа перебудови сходу мало лише неподільну Росію - нехайби , якаб вона не була, чито з большевиками, чи без большевиків. Лише б існувало "славное необсяжное русское государство" у якому процвітала б "матушка-старіна", а по "разухабістим дорогам" " мчится тройка удалая" і "слишен звон бубенцов издальока". Для них іншої Росії, вірніше московської національної держави, існувати не може, бо ж за "єдіную неделімою" вони голови свої згубили на просторах степах України в 1918-1920рр., а "Соколовскій хор у Яра і соколовская гітара до сіх пор в ушах звенїт". І немає нічого нелогічного в тому, що по другій світовій війні велика кількість "істінно русских людей", російських білоемігрантів добровільно, по 25 роках еміграції, поїхали на "благословенную родіну", де для них "друг і учітель" знайде, чи вже знайшов "место уготованное" на далекій півночі для "плодотворной работи" "русскому отечеству". Для білих емігрантів символом Росії була і залишилася Росія імперіялістична, Росія, - яка "освобождает" " братев-славян" і "болгар" від "турецького бусурменського іга" - бо через "болгар" можна дістатись до дарданелів, а звідсіль сягнути аж до Середземного моря. Символом Росії для большевиків і білих емігрантів була і буде тільки така Росія, що несе "русский дух" аж від берегів островів "желтодіцих чертей" /японців/ -до берегів Ірляндії. Крім "нижегародских купцов" Мініна і Пожарского, відносно "дойош Варшаву, дойош Берлін", "русский Іван" вже здійснив і "непосрамів землі русской". Тепер на порядку денному стоїть здійснити жагу "в Парїже обедаем, в Лісабоне ужінаем". Ці заміри завжди лежали кресвугловим каменем в російській загарбницькій політиці, а теоретично московські володарі всю Західню Европу давно вже рахують своєю. Якби можливе було сторонньому оку зазирнути в позакулісові плани та мапи большевицького московського Політбюро,- то воно б побачило цікаві речі, які світові зовсім невідомі. Воноб побачило всю мапу Европи і Азії, на якій зазначені майбутні осередки большевицьких політичних центрів життя, індустріяльні і сільсько-господарські райони, розміщення населення, майбутні большевицькі уряди Західньої Европи і т.д.На цій мапі, деякі назви, існуючих тепер держав, дещо стерті, а кордони будучого СССР досить докладно визначені. Там навіть визначено, де мусить знаходитись "штаб керівництва", тобто Ц.К.ВКП/б/. Між іншим, Ц.К.ВКП/б/ на цій мапі розшифровується не як "Центральний Комітет Всесоюзної Комуністичної Партії ,большевиків/", а як "центральний Комітет В с е с в і т н ь о ї Компартії /большевиків/"

Про те, що Західню Европу не тільки теоретично а і практично є намагання"приєднати" до СССР не має сумніву. З усього раніше сказаного для нас ясним є одне, що незалежно від різномаїтних еміграційних білоемігрантських політичних угрупувань та течій, які курчують в колах російської еміграції, вона завжди знаходить спільну мову в разі, коли справа дотичить розподілу російської імперії на окремі вільні незалежні національні держави. Ненависть російської білоеміграції до большевизму диктується не заложенням нової перебудови Східньої Европи на грунті розподілу Росії при якому було б забезпечене усім нацiям незалежне, справедливе державне існування і раз-на-завжди буде покладений кінець російському імперіялізмові,- а ця ненависть до большевизму диктується виключно з мотивів партійного антагонізму, як до партійних противників, що не поділялися владою російської імперії, а захопили її цілковито до власних рук. Враховуючи, що світ нарешті починає тверезіти від "русского духу", і що можливість збройного зудару між Сходом і Заходом не є виключеним, - російська білоеміграція розпочала досить активно свою політичну діяльність, щоб таким чином створити не тільки сприятливі умови для закріплення влади в своїх руках в Росії, але і найти підтримку цієї влади у "сільних міра сего". Їхня політична активність абсолютно не виключає ідеї російської великодержавної імперіялістичної концепції

проти нелюдського розподілу Росії та поборює революційно-визвольний національний рух поневолених народів за своє звільнення від московсько-імперіялістичного ярма.

Україна, яка ніколи не складала своєї зброї в боротьбі проти своїх окупантів, - для московських імперіялістичних загарбників являє собою найбільшу загрозу російській імперіялістичній концепції, бо Україна не тільки перша започаткувала визвольну боротьбу за свою волю і державу, але й зорганізувала могутній антиімперіялістичний, протимосковський визвольний фронт, у якому нині поєднались всі поневолені Кремлем народи.

Ця загроза і для большевиків і для білоемігрантів є смертельна. І тому, коли в середині Росії большевики, як недорізані, гавкають та вишмарюють на "українських націоналістів -фашистів", на "розвідників" з США та на українську революційно-збройну силу народу - УПА, - тут за кордоном їм в унісон вторує в своїй ораті російська білоемиграція. А "душка" деренький, в "Социалистическому вестнику", дозволяючий собі навіть до того, що коли б "Отдать обратно народам свободу, вернул у них в жатні 1917 р. - я первый ему поклонился".-

Чи ж не кривиться в цих словах тяженька згада з большевиками, на яку йдуть різні російські білоемігранти в їхньому загарбницькій політиці та неподільності Росії.

Отже бачимо очорнювання та поборювання революційно-визвольної боротьби поневолених народів з боку російської білоемиграції, ужиття концепції неподільности Росії та продовжування московських імперіялістичних тенденцій і згода з большевицькими політиками,- виразно свідчить нам, що в обороні "русского духа" єдним фронтом стоять всі московські загарбники чи то в нутрі Росії, чи на еміграції.

Ми не мусимо заперечувати тих, що деякі білоемігрантські кола настановлені проти большевицької влади, бо їм одному нема вимогати музик внутрішньо-російським справам. Для них вирогом є і буде російський імперіялізм, де б він не проявлявся - чи то в нутрі російської тюрми народів - СССР, чи то на етнічному білоемігрантському етапі. І ми, в боротьбі за свою волю і незалежність, будемо в різний спосіб поборювати цей імперіялізм і його вікопомстителя та чатів, незважаючи від кого він не походить, чи так і яких тим вчинити відмінні ставі світі ідеї свободи нашій і свободи кожної нації. Демократії бути не може.

с - с - с - с - с - с - с - с - с

с - с - с

- "Сорта большевик-социалистический империализм - Ленинская эпоха на Украине. Ленин - Украинская эпоха, 1920 г. Украинский вопрос

З ЛИСТІВКИ ДО РОСІЯН

від Редакції "В.К." в 1940 році, такі листівки, були поширені на цілому терені СССР, навіть на мурах Москви і Ленінграда. Зі змісту цієї листівки, бачимо як український нарід в краю ставиться до російського імперіялізму.

Р О С І Я Н И!

Український народ, як і всякий інший не-російський народ Совєтського Союзу, піддається жорстокому національному гнобленню і експуатуванню з боку большевицьких імперіялістів. Протинародна політика гніту, економічної експлуатації широких працюючих мас, що її здійснюють большевицькі верховоди на території всього СССР, в тому числі і на території Росії,- в Україні, як і кожній іншій т.зв. союзній республіці, ще більше виявляється гнобленням національним.

Національна політика большевицьких імперіялістів в Україні являє собою пряме продовження політики національного гноблення і експлуатації, що здійснювалась впродовж сторіч ганебної памяти російським царизмом.

Український народ добре бачить і розуміє, що большевицькі кати готовлять йому національну смерть. Ніколи прагнучи до національної і соціяльної волі, до самостійного державного життя, українські народні маси піднялися на революційну визвольну боротьбу проти большевицьких поневолювачів і експлуататорів.

В авангарді цієї боротьби йдуть сьогодні Організація Українських Націоналістів /ОУН/ керована славним сином українського народу - Степаном Бандерою, та Українська Повстанча Армія /УПА/, керована одним із найвизначніших українських патріотів і революціонерів - генералом Тарасом Чупринкою. Усією боротьбою керує Українська Головна Визвольна Рада /УГВР/ - революційний Парлямент і Уряд українського народу, утворений в місяці липні 1944 р. в умовинах протигітлерівської боротьби УПА і складений з представників усіх українських земель та різних українських політичних партій.

Ми, українські революціонери та повстанці і мільонні маси українського народу на всій Україні, ведемо боротьбу за визволення України з-під панування большевицьких імперіялістів і за побудову на українських етнографічних землях незалежної української демократичної держави із справедливим політичним і суспільно-економічним устроєм, за перебудову СССР на принципі незалежних національних держав усіх совєтських народів, за визволення з-під большевицького ярма працюючих мас усього Совєтського Союзу.

Наша боротьба - свята. Вона - найсправедливіша, найпрогресивніша боротьба в світі. Український народ має таке саме право на незалежне державне життя, як і всякий інший народ в світі. З цього права ми не зрезигнуємо ніколи. Ніколи також ми не припинемо боротьби за нашу національну волю. Це наказує нам наша національна честь, наш національний розум.

Визвольно-революційну боротьбу українського народу, в авангарді якої йдуть сьогодні ОУН і УПА, большевицькі ворогі народу намагаються представити в очах російських народніх мас як боротьбу нібито шовіністичну, як боротьбу, нібито надихану ворожістю до російського народу як боротьбу, нібито спрямовану проти Росії.

Це цілком неправдиво. Це - підступна брехня большевицьких запрягаїв, розрахована на те, щоб викликати ворожнечу російського народу до народу українського, в результаті чого большевицькі гнобителі дурили російських народніх мас змогли б здушувати справедливу боротьбу українського народу, так дуже небезпечну для цілого большевицького гнобительського й експлуататорського режиму.

Ми, українські революціонери та повстанці і весь український народ, що охоплений революційною боротьбою, борючись за національне

України з-під большевицького панування і за повалення большевицького режиму в цілому, ні в якій мірі не боремося проти російського народу, проти російських робочих мас, ми боремося тільки проти московсько-большевицьких імперіялістів, тобто проти тих елементів російської та всіх інших національностей, які, спираючись на Москву як на центр своєї імперії, здійснюють свою глибоко протинародну політику національного гноблення й експлуатації України.

Московсько-большевицьким імперіялістами ми уважаємо:

а/ всю ту частину большевицької партії без різниці національного і соціяльного походження, в першу чергу большевицьку верхівку, яка мріючи про панування над усім світом, цілком свідомо змагає до побудови могутньої імперії шляхом поневолення перед всім народів і безпощадного здушування всякого спротиву як з боку окремих народів, так і з боку працюючих мас усіх національностей;

б/ всіх тих большевиків і безпартійних совєтських людей, які будучи цілком свідомими злочинности й антинародности політики кремлівських запрвців, якнайкірніше служать большевицькому режимові за цену матеріяльних вигод, почестей, для особистої марнари тощо.

до категорії московсько-большевицьких імперіялістів примикають також усі ті елементи совєтського суспільства, які служать большевикам вірою і правдою із несвідомости, в результаті отуманення їх большевицьким брехливою пропагандою. цим елементам ми співчуваємо і змагаємо до їх освідомлення. в тому випадку, однак, коли ці елементи, на чолі своїх верховодів, в часті і з зброєю в руках, виступають активно проти нас, ми мусимо перед ними також активно обороняємося.

до російського народу, до російських народніх мас, що їх в минулому жорстоко гнобив і експлуатував царизм, а тепер гнобить і експлуатують большевицькі імперіялісти, до російських народніх мас, які знайшли в собі силу і відвагу підніматися на боротьбу проти своїх гнобителів, ми плекаємо щирі симпатії. Як, українські революціонери та повстанці і весь український народ, який бореться за свою незалежність з російським народом, який побудує свою національну демократичну державу на своїх етнографічних землях, хочемо жити в національній дружбі і співпраці. Проти російських народніх мас український визвольний рух не скеровувався ніколи в минулому і не скеровується сьогодні. Ні в умовинах царського самодержавства, ні в умовинах большевицької диктатури російські народні маси не мали й не мають ніякого впливу на політику своїх урядів. Не може тому падати на них і відповідальність за цю політику. Саме таке, а не інакше моє становище до російського народу, до російських народніх мас.

Згідно з таким нашим становищем до російських народніх мас, в нашій боротьбі ми знищуємо тільки представників большевицької верхівки в партії, адміністрації, армії, МВД і МГБ та всі ті елементи, які активно виступають проти нашої революційної боротьби, проти визвольних змагань українського народу в цілому. Ми ніколи не знищуємо тих совєтських людей - робітників, колгоспників, інтелігентів, червоноармійців, які не мають нічого спільного з большевицьким режимом, які до нашої національно-революційної боротьби ставляться прихильно або хоч би нейтрально, які активно проти нас не виступають.

Большевицькі імперіялісти, нікого керуючими свобо до совєтських, в останній час почали вперто ставити на позиції російського шовінізму. Вони хочуть цим способом мусити для своїх імперіялістичних цілей найбільший і найсильніший з народів совєтських народів - російський народ. В цьому метою вони пустили теорію про "вищість" і "вирішну роль" російського народу серед усіх інших народів СССР, що те, що кажуть російські вищі "найталановитіші" серед усіх совєтських народів, що російський народ - "старший брат" усіх інших національних народів. З цією метою в російсько-шовіністичному дусі большевицькими теоретиками народів СССР, в зокрема - історії російського народу, історії російської культури як - російських народів. З цією метою большевицькі гнобителі старається спаратися на інших народів СССР, головно на російських

в партії, адміністрації, в армії, мвд і мгб, в господарському апараті і культурному житті.

Ми розглядаємо ці заходи большевицьких верховодів як підступний засіб з їхнього боку за дешеву ціну купити для себе симпатії російських народніх мас і міцно запрягти російський народ до свойого імперіялістичного воза.

Ми знаємо, що народні маси,у тому числі, сподіваємося, і російські, всякий шовінізм та імперіялізм завжди чужий, не зрозумілий, часто, просто, ненависний. Тим не менше ми серіозно вираховуємо таку можливість, що в наслідку свойого дотеперішнього розвитку деяка частина російського народу може піти на большевицький підступ і дати себе захопити шовінізмові сьогодні так широко розпалюваному большевиками.

Ми перестерігаємо російські народні маси перед цим. Російський народ, який повністю дасть себе захопити сьогоднішньому большевицькому шовіністичному курсові і дозволить зробити зі себе знаряддя большевицького імперіялізму, цим самим поставить себе в таке ганебне і небезпечне в своїх наслідках становище, яке сьогодні поставив себе німецький народ, що міцно підтримав Гітлера та всю його божевільну расистську імперіялістичну політику. В цьому відповідальність за всі большевицькі злочини впала б і на російський народ. В цьому випадку російський народ зготовив би собі таку долю, яку собі зготовив німецький народ. А цього російський народ не повинен собі бажати.

Царський імперіялізм дуже часто також вдавався до таких засобів, як розпалювання російського шовінізму, виховування в шовіністичному дусі російських народніх мас, упривілейовування росіян у порівнянні з іншими національностями. В 1917 р. російський народ шляхом революції повалив царське самодержавство. Однією з цілей революції 1917 р. було зняти з росії ганьбу душителя свободи народів, що її стягнув на російський народ царський імперіялізм. Російські народні маси не смють допустити себе до того, щоб большевицькі імперіялісти штовхнули їх на новий шлях шовінізму. На цьому шляху росію чекає тільки нова ганьба, нові небезпеки, нові ненависть і прокляття з боку неросійських поневолених народів.

Росіяни! Російські робітники, колгоспники, працююча інтелігенція, українські революціонери і повстанці й український народ, який веде боротьбу проти большевицьких гнобителів і експлуататорів, не виступаємо проти народніх російських мас, проти народу росії, а тільки проти московсько-большевицьких імперіялістів, які однаково гноблять і український народ, так і російські народні маси.

Російський народ ми цінимо, поважаємо і хочемо жити з ним у дружбі і симпатії.

Ми хочемо, щоб по повалінні гнобительського і експлуататорського режиму, побіч незалежної демократичної України, існувала на російських етнографічних землях і незалежна національна демократична російська держава.

Не виступайте проти українського національно визвольного революційного руху, проти сил тьми! Не беріть участи в боротьбі проти українських революціонерів і повстанців! Не виступайте проти боротьби українського народу за свою національну і соціяльну волю! Протестуйте проти здушування цієї боротьби з боку мвд і мгб, з боку большевицьких імперіялістів! В цей спосіб ви продовжуватимете і відсудите славні традиції мотиї справді поступової, справді революційної росії з перед [illegible] В цей спосіб ви здобуватимете симпатії всіх волелюбних народів.

Підтримайтеся на революційну боротьбу проти большевицьких поневолювачів і експлуататорів - берегів як українського, так і російського народів - за справжній народній політичний і соціяльний лад, за справжнє безкласове суспільство, основане, з одного боку, на суспільній власності на знаряддя і засоби виробництва і, з другого боку,- на справжній політичній демократії.

Одночасно у спільній визвольній боротьбі проти большевицької диктатури, гнобителів і експлуататорів, за справжню політичну і соціяльну [illegible]

за справжню волю російського і всіх інших совєтських народів!

Хай живе вільна демократична Росія - національна держава російського народу, побудована на російських етнографічних землях!

Хай живе незалежна Українська держава!

Хай живе російський народ, який визнає за кожним народом право на самостійне державне життя, ворог усякого національного гноблення, друг усіх поневолених народів!

Хай живе справедливе, героїчне боротьбе українського народу за незалежну національну Українську державу!

Хай живуть дружба і взаєморозуміння між російським і українським народами!

Геть большевизм! Геть імперіялізм!

Смерть московсько-большевицьким імперіялістам - одинокими ворогами як українського і всіх інших не-російських народів, так і російського народу!

УКРАЇНСЬКА
НАЦІОНАЛЬНА ДЕМОКРАТІЯ

ЕМІГРАЦІЯ
УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ
при Мартинському Ст.Винниці

Чорнець, 1948 р.

ЩЕ ОДИН ПРОЦЕС...

13 грудня 1948 р., розпочався в Празі великий процес проти 10-тьох українських діячів, священиків Української Греко-Католицької Церкви. Процес цей влаштовує комуністичний чехословацький режим, який побіч бандитів з червоного Кремля, від-чинив доці жорстоким боротьбою проти рейдуючих відділів УПА та визвольним українським національного руху, що чинили більше помножується поза межами України на землях уярмлених совєтами народів.

Головним і найтяжчим обвинувачуваним в цьому процесі, чеські найманці Кремля, обтяжують о.Павла Гучка - українського греко-католицького священика м. Праги. Двох инших, о. Бурачка і о.Сабодая, комуністи оскаржують за організовання і уділювання допомоги "агентам Бандера" які переходили з терену Німеччини на Україну, або з України до Німеччини. Подібні обвинувачення відносяться до инших судимих священиків. Комуністичний чеський режимний суд оскаржує ще всі 10 священиків які належали на лаві підсудних, належали до "підпільної організації" С.Бандери, яку рівнож підтримує комуністичний уряд США в Німеччині. Чеські комуністи, затривожені постійним ростом визвольного руху в Чехо - Словаччині, ведуть посилену протиукраїнську акцію на цьому терені, бо вважають що до росту самостійницьких настроїв спричинилися "бандерівці, які скопцентрували свої сили" на терені Чехо-Словаччини. Повстанському вкладові, які діють на теренах України, Польщі, Чехо-Словаччини, Підкарпатті та инших уярмлених большевиками народів, - як твердять комуністичні режимові чеські круги - керує С. Бандера, який на їх думку, перебуває в можливим на терені Німеччини. Для вперваження зв'язків з українськими повстанськими відділами на підсовєтських теренах, та для пересилання курієрами інструкцій для підпільного українського руху та бойових відділів УПА, С.Бандера організував "політичну лінію" якій посередник і брали в ній участь судимі тепер українські греко-католицькі священики, як вже в цьому часі на терені Чехо-Словаччини.

Так викривають чеські комуністи визвольну боротьбу українського та инших народів, яку вважають "політичною роботою" в користь США, а С. Бандеру вважають за "ось" цієї "політичної лінії". Але не змінює дійсний характер цього процесу. Так судять українських патріотів по примусу Москви, щоб зігнати український визвольний рух, який вже стоїть в останній боротьбі зі поневоленими Москвою народів. Так судять українських Української Греко-Католицької Церкви, проти якої теперішні большевики кують нову, нову лінію. Та як вільний визвольно-революційний рух українського і инших народів, в останні роки ростів, міцнів і стає дедалі більшим для теперішнього комуністичного імперіялізму. І в цьому напрямі до якої процесу, [illegible] на лаві [illegible] визвольної боротьбе [illegible] Україні [illegible] УПА і [illegible] ту лінію, та [illegible]

НАШІ ПІДСУМКИ

За нами один рік,посильної праці на відтинку суспільно-громадського життя.Хочемо коротко проаналізувати це,що зроблено силами нашої Організації на цьому терені в суспільно-громадській ділянці.Хочемо висвітлити наші блески і тіні,наші позитивні і негативні досягнення.

Посилення діяльности нашої Організації,на суспільно-громадському відтинку,почалося фактично при кінці 1947 р.,коли на терені В.Британії почало збільшуватися кількістю і якістю українське громадянство.Воно збільшилося на рахунок українців - полонених,та на рахунок українців ДП,що їхали сюди на працю.Таке збільшення поставило перед нами багато складних питань,а між ними і питання негайного організовання суспільно-громадської праці. Суспільно-громадська референтура при ТП. приступила посилено до праці,виготовила цілу низку інформацій та вказівок,які охоплювали всі ділянки життя нашої еміграції на цьому терені.Не була поминута ні одна ділянка.Наперід передбачалося різні можливі випадки на місцях,в залежності від умовин, тому давалися заздалегідь поради й вказівки.Як би кожний наш суспільно-громадський референт,всі вказівки і інструкції належно виконав - напевно, нині наша суспільно-громадська праця стояла б далеко краще,як вона є.

Між іншим є дуже характерним те, ми українці - чи то зорганізовані чи ні - знайшовшись на цьому терені зразу не занедбали суспільно-громадської праці,навіть не маючи ніяких вказівок згори, самоініціятивно її започатковували і вели.В початках нашої праці на цьому терені ми не мали ані необхідних кадрів,ані відповідних українських громадських організацій.Існувала лишки одинока установа СУБ, навколо якого вже в цей час ішли намагання деяких одиниць та груп, захопити його керівництво у свої руки.Ми такого наміру не мали,ми остывали"гору" для тих які намагалися захопити керму в свої руки, а самі звернули всі наші кадри до праці серед українського громадянства в терені.Це було конечним,не можна було чекати,заніи "гора" упорядкує свої справи в централі і врешті зважиться заопікуватися терено Для нас було важливим,щоб люди які очолюють СУБ виконували свої загально-національні обов'язки,як керівники суспільної установи для добра української визвольної справи і добра еміграційного загалу.

Тому то ми стояли на позиціях,всіми силами підтримувати і розбудовувати СУБ в терені,прийняти активну передову участь в його праці, та впливати щоб керівні чинники СУБ-у рівнож посв'ятили свої сили для українського громадянства,а в першу чергу в користь українській визвольній справі.На таких позиціях ми стояли,на таких позиціях стоїмо далі.

До Конференції Теренового Проводу в жовтні 1947 р.,суспільно-громадська праця знаходилась лишень в зародку.На Конференції конкретно встановлено напрямні нашої діяльности на цьому відтинку.Було ясним,що доки наше українське суспільство не буде зорганізоване і не оживить суспільно-громадської діяльности,доти ми не матимемо жодного успіху в користь визвольної справи серед чужого громадянства.Особливо ходило тут,о нав'язання дружніх співвідносин з найкращими цієї країни,та поширення ідей АБН серед инших чужонаціональних робітничих груп.

В короткому часі,серед полонених вояків Української Дивізії відновила свою діяльність "Просвіта",а де її не було,організувалися за нашими вказівками культурно-освітні осередки що в пізнішому часі стали зав'язком осередків СУБ. Нині вже маємо такий стан,що немає тут жодного українського скупчення,де б суспільно-громадська праця не рушила з місця,все це вбільшості завдяки гідній і активній поставі,до своїх завдань,нашого часнства.Однак для нас,не грає ролі хто і які люди ведуть суспільно-громадську працю,а грає роль те,щоб вельки на добро української справи.

Розгорнення суспільно-громадської праці,потягає за собою і розгорнення нашої праці на відтинку АБН,на самостійницько-визвольній платформі, - як серед чужинців, так і серед українського громадянства.Треба підкреслити,що наші члени,симпатики й прихильники,доложили немало зусиль щоб контактуватися з чужинцями,особливо з місцевими політиками,та вели серед них освідомлюючу працю в користь визвольної боротьби України.Поширювано правду про Україну,про боротьбу УПА,про АБН,та рабське життя в СССР і згубність імперіялістичного большевизму.

Допрвдя,ця так важлива робота,виглядає ще сьогодні слабувато,але початки зроблені.Можна однак було зробити багато більше,на це треба мобілізувати все місцеве українське суспільство,без різниці політичних поглядів,віровизнань,соціяльного стану чи територіяльного розміщення.До цего мусимо вжитися, і це завдання стає нам до виконання.

Серед чужинців ми розповсюджували літературу про визвольну боротьбу України в мові чужинців. Особливо великою популярністю користувалася література про дії УПА, АБН, та змальовання правдивого життя під большевиками. Як всі українські імпрези, академії, свята, ювілеї чи инші помітніші зібрання, де тільки було можна запрошувано чужинців, знайомлячи їм зміст академій та визвольної боротьби України. Треба сказати, що велику ролю відіграли англійські священики, які ставалися в більшості до нас прихильно і нерідко відправляли для українців богослуження. Використовувалося також індивідуальне знайомство/навіть особисте/з чужинцями, як відвідини англійських родин, музеїв, виставок і т.д. До багатьох англійських редакцій, висилано нашу літературу/особливо УНС в анг. мові/, листівки та брошури. Але цього всього дуже мало. Бо до нині, увесь українського громадянства, відсутня планова, систематична, полонина праця серед чужинців по лінії АБН і питання визволення України. Ми перволимо її від випадку до випадку, від нагоди до нагоди, -доривочно. Не існують досі такі важні товариства як напр. українсько-англійські -шкотські і т.п. Можна було би ще чимало зробити більше, а особливо коли б наші люди обернули належну увагу на ознайомлення англійським народам. І власне великою, навіть дуже великою, відсутною стороною в нас є те, що ми до цієї пори не спромоглися навязати безпосередній контакт з знаменитими англійськими особами та редакціями. є дуже обмежені знакомі, які мають деякі особи, але вони використують їх більше для особистих справ і цілей, чим для української визвольної справи.

В праці на відтинку АБН, є і помітні успіхи як серед українського так і чужинецького громадянства. Спроби навязання дружніх співвідношень з робітничими українцями місцевих народів, в більшості завінчалися успіхами, що виявилися посилення нашої діяльности по лінії АБН на цьому терені. Крім, переважуючи більшість українського громадянства, одверто стоїть на визвольно-демократичних позиціях, та підтримує всі акції які проводять ОУН/р/, АБН та УГВР.

Дуже дуже погано почувається справа нашої преси на чужинецькому терені. Ми маємо сьогодні тепер одиноку тижневу пресу, яка дуже так дошкульно відчувається. "Український Вісник", перестав виходити, та його не зуміли втримати. Тягло бути багато дешевень в цілих питаннях, по до змісту і технічного оформлення "УВ". Вони були і справедливі, але справедливі є і це, що ми всі як нашо продержали в цьому напрямку нашаль, ми не тільки не спромоглися зобовязати і існуючо існуючий "УВ", але ще нерідко бойкотували самі представники до його уходу. Навіть, багато тут, можна зазначити людей особи з "вистих кругів" що при помочі провокацій і доносів підрубали активні, активізані і правні відносини "УВ", що не одітмать тільки що не були як нашо відносні на провокації, і непрогнатальна цих шкідливих елементів, мали дозітарні сімкої постави. Наші всі як відчуваєм вимкнай бути наші активні при ся. У зв'язку з тими обставинами, ми не маємо тепер зуміли почистити найкращий нашого т ресного журналу, а й тепер наші від імпрес "Національний Вісник". Ми мали національні тривоги що їх зовсіми зовсіми "Національного Вісника". Перший номер був видано в числі 200 примп., тепер ми з обіцяємо ще і наступні числа 1000 примп. Отже і це число нашому національному національному національному журналу, ти дає обіцяємо його видати, не дозволяють нам матеріяльно ні технічні спроможності.

В загальному, у нас є дуже мало спеціяльно-фахових працівників. Це відомо кожному. Ми працюємо в спеціяльно-технічному, навіть найбільшу участь в праці СУВ-у. Відомо що вистачає і вистачить, що ми маємося організувати СУВ в кортіні технічні. Ці дамо є спеціяльно, дуже мало не було. Наша спеціяльна була і є, якщо спеціяльне питання СУВ-у, організувати його з всіх тяжких нашого життя, організувати в першу чергу від праці з кореня нашої Україні і їм не дає, як було і є отримати. Наші СУВ мали прекрасні, але і мали дуже багато методичних, які в наслідок мали були і роботи. Після 10-ти літ в нашому нашо "Центрові" необхідно нам кращих сил, що вміють нам допомогти, як саму помощ в нашу. Справа ж в тому, що стоїть на чолі СУВ-у, хто керує СУВ-ом, які є нашого політичні чи політичні погляди, а в тому як зміцнити від керує для організації і нашого свої вимоги. Але ні на його українських громадянами. Не стоїть питання на так, щоб СУВ був тільки суспільно-громадянською організацією, крім політичних політичних організацій. Тому поступують вимоги нашого, потрібних вимогів обмежують і отримати виконання свої стимули на прикладі "Центрового" в організації нашого українського життя у своїх руках, виконання і розвитку розвідних тяжких братів СУВ-ом організацій, як Конгрес, УГВ, Спілка Українського Жіноцтва, Спілка Українських Товариств Українських Кооперативів і інші.

Треба пос кер[illegible]ні СУБ-у,пам'ятаючи зверігди що вони зобов'язані служити загальним українським інтересам і місцевому українському громадянству,і в жодній випадку не свіють перетворювати свої уявлення в як це диктаторське "правительство" на терені Англії.

Дуже важливо стоїть наша праця серед жіноцтва.Важко під ут[illegible]ту громадську діяльність нашого жіноцтва.Може тут багато винні і старші жінки,але в першу чергу винні ми самі,бо не зуміли залучити до цієї праці наш жіночий актив.В ділянці "Пласту" зустрічаємося з дуже незадовільним станом.Вина в цьому і наших Пластунів,що виявили занадто ініціятиви в організовуванні пластового життя.Ть що більше саме самого СУБ-у що підпорядкував і спаралізував діяльність Пласту,викидуючи [illegible] ну свою "волю".

В ділянці спеціяльної допомоги хорим і інвалідам,ми виконали велику роботу.Не порівнюємося нам,на чию адресу приписуються ті позитивні досягнення.Ми впевнені,що наші завдання виконані.Акція допомоги хорим і інвалідам,завдяки ініціятивні наших організаційних кадрів, набрала масового,стадного характеру,продовжується дальше,а пожертви будуть повжні суми грошей.Бувало настовпляти поб загальні пожертви,були використані тільки на ці цілі,на які вони призначені.Тому чекаємо на остаточне фінансове зістановлення в допомоговій акції хорим і інвалідам.

Основною ціллю нашої останньої діяльности,це суть протиакція роботі большевицьких агентів,російских "непланиців" чи польських агентів,які стараються розбивати нас з нутрі,провокують і паралізують наш визвольний фронт.І так в свій час були роздмухувані фальшиві конфлікти між "східняками" і "західняками",між "православними" і "греко-католиками" і т.п. але завдяки свідомій соборницькій поставі нашого чинника,[illegible] ворожа акція не повелася.

Окремо треба зазначити нашу працю в боротьбі проти різних аморальних явищ та побутового розкладу,як нап. п'янство,картярство і т.п.Такі явища виникають лише через те,що наша суспільно-культурна праця ще не стоїть на високому рівні.

Якщо торкається загальної суспільно-громадської праці за минулий час ,то ми зробили дуже багато,але ще раз підкреслюємо - ми могли зробити багато більше.Ми зробили багато позитивно,але було і багато в нас недотягнень і помилок.І ми свідомі цего.Перед нами дальший нескінчений обсяг праці.Основне - це праця на користь революційно-визвольної боротьби України.Це змагання до єдности нашої еміграції з всією Україною.Бо наша ціль,як революційно-націоналістичної організації,це - Самостійна Соборна Українська Держава.

. . . . . .

Щ О В _ В У Л О _ Я С Н О _ _ _

Невдала провокація

Аме[illegible]бурська "неділя" від 5 грудня ц.р. помістила на передній сторінці,довгу статтю під наголовком:"Розкол між бандерівцями". "Неділя" належить до тих часописів,яких редактори не дуже то переймаються цим,скільки є правди в цьому що вони пишуть.Таких дешевих сенсацій в "Неділі" багато,але цим разом вона таки здорово переборщила.Справа торкається неділі в Ред."Української Трибуни".Для "Неділі" якраз трапилась надзвичайна нагода,щоб виявити свій жовч на націоналістичний табір.Тому що мало,що з редакторів і журналістів,вони зробили "бойку СБ." яка "терори" хотіли"захопити" Редакцію "УТ",щоб то редакцію цего часопису,який був покликаний до життя тим рухом і тим дальши які тепер буцімто"захопили" редакцію з свої руки..."Неділя"проговорює факт,що стелося якраз противно, "УТ" опанувалася в руках людей,в яких власні амбіції та особисті інтереси,штовхнули в обійми опозиції.Нічого дивного,що продетьвники УНр. зайнялися справою власного видавництва,яке служив ліквідації п. З.Пасічник користуючись нагодою,щоб позбутись відповідальности за доручені йому завдання. Сенсації з "бойкою СБ." про що розписалась "Неділя" є надто дешеві,щоб знайти найвищих які повірять в них.Незважаючи "конісаром" проф. І.Вовчука,"Неділя" хоче таким чином цілій тій події надати характер "терористичного замаху" на відомо кого.З Провідника ОУНр. Степана Бандери,намагається зробити "вождя-диктатора" який при помочі СБ. розправляється зі своєю опозицією.Забуває "Неділя" що не так давно,вони відповідальних за "терор СБ." робили якраз М.Лебедя,який тепер є в опозиції.Отже буцімто в "обороні" опозиції "неділя" робить на [illegible] "диктатори" С.Бандеру.

Щоб "кути поки горячі" - "неділя" зайнялася і "пророцтвами" гіяють вже заздалегідь чинника ОУНр.,які забудь що її вказівках мали вибрати перехід до УРДП та опозиції.То більше,вони пишуть "передбачення" "[illegible]"

Можемо заспокоїти наших "демократів" з "Неділі", що їх сподівання на "самоліквідацію" ОУНр, є даремні. Не поможуть і такі дешеві сенсації, якими вона воює проти націоналістів. Усунення кількох членів з рядів Організації, не означає навіть послаблення її сил, а противно, уздоровить її творчий організм до дальшої праці і боротьби за українську державу. Хоч "Неділя" горить бажанням щоб ОУНр стала врешті "скомпромітована" і вийшла з своїх позицій які займає серед українського громадянства, то однак ті її побожні бажання остануть тільки маячінням людей хорих на політичні групові хвороби. Членство ОУН, оці власне "бандерівці", що складається з усіх суспільних верств українського народу, не розбите, воно не переживає жодної "кризи" ані не виступає з рядів Організації. Воно стійке й непохитне на всі внутрішні і зовнішні провокації. Воно віддане душею і серцем великій націоналістичній" ідеї і вірить свойому Провідникові Степанові Бандері не тому, що він "диктатор", опирає свою "владу" на "страшному" СБ, — а тому, що в сьогоднішні часи, бачить в ньому дійсного найкращого народнього патріота, людину великого духа і політичного розуму, самовіддану посвяту визвольній справі українського народу.

Співчуваємо з редакторами і співробітниками "Неділі" які зі "страху" перед "страшним" СБ, займають громадянство своїми доносами й вульгарними сенсаціями. Але хочемо потішити їх. Ви [illegible] не самі, не [illegible] лях поширеної [illegible] подібних протинаціоналістичних акцій "демократами" з "Радянської України" та інших брукових комуністичних газет. В них також "бандерівці" то найбільші "фашисти", "народні зрадники"... С. Бандера — це ворог народу число перше... СБ — це "бандити" що разом з такими "бандитами" з УПА "тероризують" мирне населення Радянського Союзу і т.п. Тому знаємо, коли комуністичні агенти та агітатори прочитають в "Неділі" про "бійку між бандерівцями" і такі "новини" слова під їх адресом, то безсумнівно вашим редакторам, співробітникам і кореспондентам "Неділі" вложать заслужені гратуляції, а на всякий випадок... охоронять перед "терором" СБ.

o o O o o

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА.

Ліга Українських Політичних В'язнів, що об'єднує українців, які за окупацій України боролися проти її поневолювачів, у наслідку своїх заходів одержала в 1948 р. від Американської Влади в Німеччині дозвіл на видавання газети "Українська Трибуна". Ліцензія була видана на ім'я тодішнього голови ЛУПВ п. Василя Пасічника.

Організуючи газету, члени ЛУПВ мали на увазі бачити в ній український пресовий орган, який віддзеркалював би ідеологічно-політичні переконання тих, що карались по в'язницях і концтаборах окупантів, та за які український народ веде сьогодні завзяту боротьбу з окупантами на рідних землях.

[illegible] Лігою п. Пасічник [illegible] довір'я ЛУПВ і використав виставлену ліцензію на його ім'я для перетворення Видавництва "Українська Трибуна" на свою приватну власність. [illegible] як ліцензіат, [illegible] з Видавництва 3000 ДМ [illegible] ліцензію, а крім того [illegible] 5% від її [illegible] вартости, використовуючи так [illegible]

Це довело до конфлікту між ЛУПВ і ліцензіатом п. Пасічником. Щоб [illegible] характер, п. Пасічник, [illegible] членів Закордонного Представництва, [illegible] газеті [illegible] для української визвольної справи. З приводу цих його поступків відбулася дня 24 листопада 1948 р. в Мюнхені конференція членів ЛУПВ, на якій [illegible] матеріальних [illegible] п. В. Пасічника. У наслідку цього конференція висловила недовір'я п. Пасічникові і [illegible] від нього [illegible] ліцензії її правному власникові – ЛУПВ. Конференція [illegible] реорганізацію Видавничої Спілки, [illegible] Наглядова Рада і [illegible] директора [illegible] п. Пасічник з одним членів дирекції [illegible] контролі. В склад нової спілки увійшли: голова ЛУПВ проф. [illegible], як голова Наглядової Ради, та члени ЛУПВ д-р В. Рибак, проф. І. [illegible], [illegible] М. Гінлай, [illegible] В. Кобиль, проф. С. [illegible], [illegible] М. [illegible], [illegible] і [illegible].

[illegible], коли наступного дня члени реорганізованої Видавничої Спілки, з тому голова Наглядової Ради др. В. Рибак і [illegible] директор [illegible] Спілки проф. І. [illegible], згідно з ухвалою конференції ЛУПВ [illegible] до праці у Видавництві, [illegible] і [illegible] [illegible] п. В. Пасічника.

Цей ганебний вчинок примусив Управу ЛУПВ виключити з членів пп. В.Лисічника і В. Отьхова.

УПРАВА ЛУПВ ПОДАЄ ДО ВІДОМА УКРАЇНСЬКОМУ ГРОМАДЯНСТВУ, ЩО ГАЗЕТА "УКРАЇНСЬКА ТРИБУНА" ОПИНИЛАСЯ В ЧУЖИХ РУКАХ ПРОТИ ЗАКОНІВ ГРОМАДСЬКОЇ МОРАЛІ. ВОНА НЕ є ВИРАЗНИКОМ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТИЧНОГО РЕВОЛЮЦІЙНО-ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ І ТОМУ ЗА ДАЛЬШИЙ ЇЇ ЗМІСТ ЛУПВ НЕ МАЄ НІЯКОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТИ.

ГОЛОВНА УПРАВА
Мюнхен, I грудня 1948 р. ЛІГИ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ ВЯЗНІВ

- - - - - - - - - - - - - - - -

- " Ми, Провід Організації Українських Націоналістів, далі залишаємося з народом на полі бою нашої визвольної війни, на наших окупованих землях. Рамя-в-рамя з революціонерами і повстанцями ми підемо в першій лінії до дальшої боротьби за волю. Ми знаємо і віримо, що не далекий вже час остаточного визволення українського народу і створення самостійної держави, і цю віру передаємо народові."

/З Декларації Проводу

- - - - - - - - - - - - - - -

Р.М.Беркут

НАШІ ШЛЯХИ
/ з нагоди звільнення вояків Укр.Див. в Англії /

Від Редакції: З кругів б.Укр.Дивізії ми одержали статтю, якщо хоч звернена в першу чергу до членів б.Укр.Дивізії, цікавитиме напевно і всіх інших бувших вояків-українців.

Довгий 6-тарічний терністий шлях Української Дивізії закінчився. Скінчився період тривожних переживань і непевности, повний трагічних моментів, тяжкої праці над собою і боротьби за свою долю. Майже всі вояки Укр.Дивізії перейшли на цивільний статус і розподілені до праці по різних країнах на рівні з так зв. ДП-істами та мають однакове рівноправне становище, в правному розумінні, зі своїми братами-скитальцями.

Але чи дійсно скінчився шлях Укр.Дивізії? Ні. Далеко ще не закінчився, хоч на землі ми скинули однострої, але ця видимість не звільняє нас від вказівок взятих на себе присягою: боротися до повної перемоги, боротися до смерти з кровожерним, відвічним ворогом української самостійности - червоним московським наїзником. Цю присягу склав кожний, що склав кожний український патріот, а старше покоління склало її двічі, бо ще в огні визвольних змагань 1918-21 рр. присягало на вірність Самостійній Україні. І цієї присяги ср'ято притримувалися вояки Укр. Дивізії до кінця другої світової війни. І не мало було таких, які не зложили зброї до скоєнної, доповнюючи ряди Української Повстанської Армії. Ще що опинилися поза рідними землями, особливі притримуються зложеної присяги і далі. Ми хоч зложили на хвилину зброю, але є ще інша зброя, якою можемо і мусимо користуватися в мирний час.

Це зброя мирного праці про українську національну державницьку ідею, це зброя сильної віри в слушність нашої боротьби, яку ведемо на кожному кроці, щоденно. Поширення правди, цієї незаперечної дійсности, яка далі оплачується обильно кровю кращих синів і дочок українського народу.

Хоч не по своїй волі, але силою обставин ми були змушені залишити зброю і приймати збройну боротьбу за вільну українську державу. Але наш народ на рідних землях невгнутий. Його ніщо не примусить приймати визвольної боротьби за своє вільне життя і самостійну державу. Боротьбу цю продовжує героїчна Українська Повстанська Армія.

Визвольна боротьба на землях України, зобов'язує нас вояків Укр.Дивізії, помагати всіми і всім визвольній справі. До цієї власної мирної боротьби є покликані ми, вояки Української Дивізії,

які в своїй більшости опинились на британській землі. Ми є далі резервовими вояками тої української армії, на прапорах якої написано: Українська Соборна Самостійна Держава, того прапору, який рясно обливався кров'ю нашого народу і який обливається далі.

Пройдений нами шлях не легкий, але і не змарнований. Всі ми свідомі цього, що склад Дивізії не був спеціяльно дібраний, а навпаки, вороже командування старалось дібрати такий склад, який був би сліпим і слухняним знаряддям в чужих руках, для чужих цілей. Проте вся основна маса вояків показалась на висоті національної свідомости і не дивлячись на дуже складні обставини і відносини, не дала себе навіть в умовах специфічної військової дисципліни стероризувати і сліпо підпорядкуватись. Можна сміло, з повною відповідальністю сьогодня заявити, що за чотири роки полону вся основна маса вояцтва піднялась на високий рівень національної свідомости і є вповні підготована до еміграції, еміграції не заробкової, а політичної, яка має активно репрезентувати український нарід і його щоденні стремління. Доказом цього служить гідна постава вояцької цілости в обличчю смертельної небезпеки, не бувала дружність і єдність в боротьбі за свій сьогоднішній статус, за свої людські і політичні права. Може ризиковна, але сміла і пряма, гідна вояка, була іноді постава цілої маси тоді, коли ходило о те, - "хто, чиї ми діти і чого ми хочемо". Може, саме ця сміливість і прямість з'єднувала собі завжди прихильність потужних чужинців. Не затруться в пам'яті живих свідків ніколи спонтанні і грізні картини боротьби Дивізії за свою долю і життя. В часи повної капітуляції Німеччини європейські і світові потуги в чаду перемоги і "дружби" з большевиками, репатріювали сотні тисяч антибольшевицькі скитальчі маси, видаючи їх на певну і неминучу смерть та знущання. Окремі військові командування робили це в добрій вірі і з дива не могли вийти, чому люди"зі сходу" не хотять вертатись на рідні землі. В момент,коли большевикам передавались під ескортом цілі козачі корпуси і незчислених протибольшевицькі відділи по походженні з-під совітських теренів, дивізія розбита військовими діями на окремі частини, позбавлена всякого проводу, проявила живучу активність і численними меморіялами і делегаціями до відповідальних військових властей сміло і рішуче заманіфестувала своє становище та причини, із-за яких не може вертатись на рідні землі. В Італії, коли совітська військова репатріяційна місія вже по суті перебрала адміністрацію табору і видача нас на погибель була, здається, неминуча, рішуча і грізна постава табору змінила зразу ситуацію, яку здавалося, [illegible] вже змінити ніякі сили. Відокремлення старшин, головно старших, щоби таким чином обезголовити табор і створити догідні умовини для "репатріяції" не тільки не зломили вояцьку десятитисячну масу, а навпаки, ще більше об'єднало і активізувало. Вся маса табору заявила [illegible] вихід з табору і заявила, що лише як їх трупи вивезуть звідти. Лише по повній інтервенції англійської команди, на слова британського офіцера, що старшин не видадуть лише перевозять до іншого англійського табору на вимогу совітської місії, вояцтво [illegible] "большевику" і з вигуками піснею "Не пора, не пора" проводило старшин. Ця картина викликала сльози не лише у маси вояків, але старших, загартованих британських вояків, підстаршин та офіцерів /вартових/, які були свідками незабутньою картиною єдности, солідарности і рішучої постави.

Так крок за кроком, вояцька цілість здобувала собі право існування в повоєнному світі на протязі чотирьох років, не марнуючи той час, а навпаки вишколюючись і готовлячись свідомо до нелегкого, емігрантського життя. Лише своєю організованістю, [illegible] і безпастанною впертою працею і боротьбою, ми виборили собі наш сьогоднішній статус, [illegible] національну гідність.

[illegible] в такій організації, [illegible] традицію. [illegible] організацією [illegible] на терені В. Британії.

в ній мусимо знайти ту теплоту воєнських відносин, яка поривала і буде поривати нас на чин за наше святе діло. В цій організації, зберігаючи традицію української зброї ,мусимо розгорнути громадсько-суспільну працю за наші ідеали, що виписані на нашому прапорі. Ми свідомі того, здобувати, може, рідні землі буде молоде покоління; але чимала кількість нашого воєнства мятиме змогу ще раз активно, зі зброєю в руках рушити в "хрестовий похід" і до цього мусимо готовитись ідейно і факово. Такою школою має стати союз комбатантів, заініційований групою воєнів дивізії. Спеціяльна комісія, виділена цією ініціятивною групою /очолювана п.пол. Сиренко, опісля сот.Дябога/, порозумівшись з іншими союзами на інших теренах випрацювали статут і правильник. Вони цілком відповідають нашим специфічним умовам і вимогам. Треба, щоби розчленовані групи воєнів якнайширше обговорили ці проекти і підготовились до установчих зборів, памятаючи про довголітній наш досвід, що наша доля в наших руках.

Зброї в боротьбі з нашими відвічними ворогами ми не зложили, ми лише змушені оставимо її відложити і при нагідному порою знову візьмемо її в руки. Для нас не має мирного часу в розумінні світу; цей "мирний" час ми мусимо використати для підготовки. Зброї ми не зложимо, а передамо лише на рідних землях молодому, сильному і здоровому поколінню для охорони кордонів нашої Держави. Лише тоді ми зложимо зброю на плуг.

А покищо: за вперту, сіру і буденну працю, до якої нам не привикати.

-о- -о- -о- -о- -о- -о-
-о- -о- -о-

П О Ж Е Р Т В И

На Прес-фонд "Визвольного Шляху" зложили:

Українці табору Форвуд - 2 ф.10/-
Карась...-10/-
Королишин- 2/-
Сидор О. -15/-
Штокало..- 3/-
Жиль.... - 3/-
Ряжик... - -/-
Красій О.- 5/-
Свистун..- 2/-
Земляк..- 2/-
Дашкевич - 2/-
Цимк... - 2/-

Читачі табору Івентон/Рошіре/ - 1 ф. 10 ш. 6 п.

Всім жертводавцям складаємо щиру й дружню подяку. Матеріяльна і моральна поміч,яку несуть читачі "Визвольного Шляху",є для нас запорукою,що ідеї ,які голосить "ВШ",є ідеями всієї нашої свідомої еміграції, що з віром в перемогу бореться за Вільну Українську Державу.

Ред. "Виз.Шляху"

На " Визвольний Фонд" зложили:

Кар.....10/-, Рик. ... - 5/- , Крен. О. ...-5/-,Гой...-2/-,
Нак.....-1/-,Пе Й....-1/-, Крес.І...-4/-
Всім жертводавцям,щиро дякуємо.

НА ПОМІЧ БІЙЦЯМ УПА ЗЛОЖИЛИ :

Українці таб. Вульберк зложили 14 ф. 8 п. Крім грошевих пожертв,зібрано такі речі: Сорочки, скарпетки, свитри, 1 т. п. За зібрану суму грошей закупили і вислали бійцям УПА в Амер.зоні: 3 пари мештів/німецькі/,3 штаніи, 3 свитри.
Українці таб.Горетьорду зложили на цю саму ціль 5 ф. 2 п. 6 п.

Українці гостям Доннінгтон Н. в числі 53 жертводавців,зложили на поміч бійцям УПА - 44 ф. - -.За повану суму закуплено харчові та инші речі/одяг/ і вислано в американ. зону Німеччини. Це один з найкращих прикладів серед нашого громадянства,жертводавці не тільки свідомі своїх пожертв,але виконують свій чин як почесний обов'язок. " Ми знаємо що нелегко нашим,можна помогти не одвалами але дрібним,тому складаємо свої лепти,щоб помогти нашим братам упівцям,які пробиваси на Захід щоб сказати світові Правду про Україну.Цим ми виконуємо наш національний обов'язок і закликаємо всіх українців піти за нашим прикладом" - так кажуть своїх листах жертводавці.
.Дрібні пожертви на УПА: Зегайкевич - 3/-, Курбін І. друзі - 1 ф. 14 п. ,Лісний Г. - 10/-,Ротельський - 10/-, Шастук - 5/-, Крупа - 2/6,Зарозецький - 5/-,Косик С. - 2/6,Шкіп С. - 5/-,Суховерський - 5/-, Зелорожний - 1/-,Сенин П. - 1/-,Рижий П. - 5/-, Дарищук Богд. - 5/-,Добровольський - 5/-,Турчин - 5/-,Бачук П. -3/-, Пеплак -3/-,Носик І. - 5/-, Хаміч М. - 5/-, Кирпиш Г. - 5/-, Копьо І. - 5/-, Мельничук Г. - 2/-.
Українці таб Крей Кроз на руки П. Ф. зложили 9 ф. 8 п. За цю суму закупили, і вислали кілька пачок з речами до Німеччини для бійців УПА.

ВСІХ ЧИТАЧІВ " ВИЗВОЛЬНОГО ШЛЯХУ" ПОВІДОМЛЯЄМО, ЩО ТОМУ ЩО ЦЕ ЧИСЛО є ПОДВІЙНЕ,НАСТУПНЕ ЧИСЛО "ВШ" ВИЙДЕ ЗАРАЗ З ПОЧАТКОМ МІСЯЦЯ ЛЮТОГО.

Ред."В.Ш."

НЕ ЗАБУВАЙТЕ ЗА НАШИХ БРАТІВ І СЕСТЕР - ЧЛЕНІВ ГЕРОЇЧНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ, ЩО НАЛЕЖАТИМЕ НА ТЕРИТОРІЇ ЧЕХОСЛОВАЧИНИ.ДОПОМОЖІТЬ ЇМ МАТЕРІЯЛЬНО,ВКЛЮЧІТЬ СВОЇ СИЛИ ДО ДАЛЬШОЇ БОРОТЬБИ ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОБОРНУ ДЕРЖАВУ!

ЧИТАЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ "ВИЗВОЛЬНИЙ ШЛЯХ"! РОЗПОВСЮДЖУЙТЕ І ЗМІЦНЮЙТЕ УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНИЦЬКУ ДУМКУ - ТВОРЕЦЬКУ ВОЛЯ НАШОГО РУХУ!

ВИЗВОЛЬНИЙ ШЛЯХ

ВИДАЄ: ПП. ЗЧ.СУВ
РЕДАГУЄ: Колектив